

"Vă spun că de vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."

(Sf. Evanghelic după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al tineretului român naționalist ortodox

- în duhul NAȚIONAL CREȘTIN al lui Corneliu Zelea Codreanu -

Anul II, Nr. 17, IANUARIE 2005

Apare la jumătatea lunii

10 000 lei

Director: NICADOR ZELEA CODREANU

CUPRINS:

Ideologie Cu avânt în noul an!

Attitudini Votul și pișcotul

Singur în fața cetei

Zig-zag pe mapamond Portugalia

Actualitate Circ... fără pâine

Botezul Domnului

Mihail Eminescu, un mare naționalist

Din culisele Legiunii Sunt simist, dar mă tratez (IV)

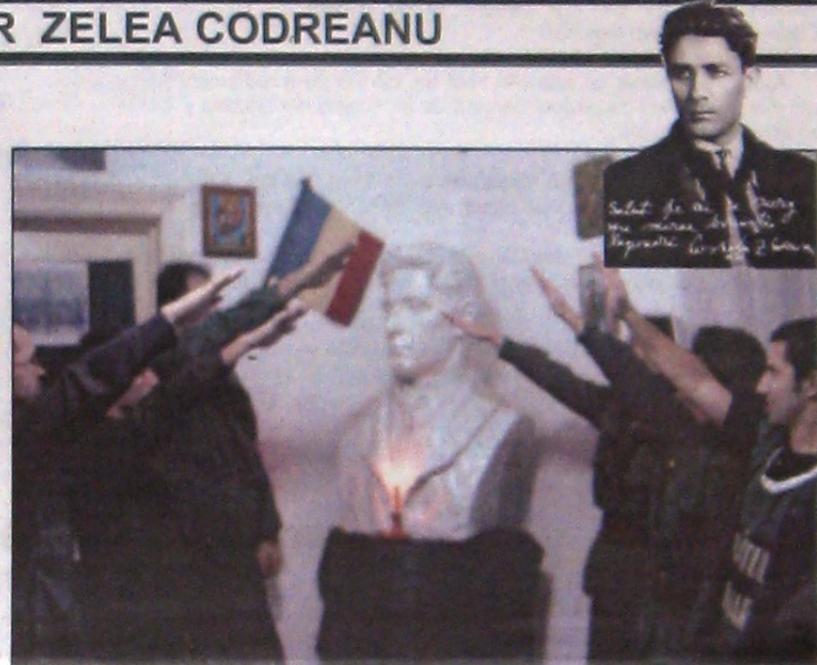
Carte legionară Vasile Marin - "Crez de generație" (II)

Ion I. Moța - "Cranii de lemn" (I)

Diverse Un cotcodac din Argentina

Pagini regăsite Pe urmele lui Șt. Baciu la Honolulu

Concurs, Poșta redacției

SCHIMBAREA DOMNIILOR, BUCURIA NEBUNILOR?

Mișcarea Legionară se apropie cu pași repezi de frumoasa vârstă de 78 de ani! Este oare momentul să vorbim de aceasta? Da, și vom vedea de ce, căci noi socotim că acest an va fi un an de cumpără pentru noi, un an hotărător pentru evoluția noastră viitoare.

Oare ce determină pe plan național poziția unei formații politice?

În primul rând imprejurările politice interne și externe ale apariției, în al doilea rând obiectivele pe care și le-a propus, în al treilea rând consecvența demonstrată, sinceritatea și disponibilitatea la renunțare și chiar la sacrificiu pentru idealurile naționale și, în al patrulea rând, eficiența sau rezultatele obținute.

Pentru legionarii mai vechi sau mai noi toate aceste lucruri sunt bine cunoscute, dar noi scriem în primul rând pentru majoritatea românilor care, datorită politicii comuniste - și nu numai - au fost lăuți de departe de realitățile istoriei interbelice în special, căci afără adevărului îl arăta pe el într-o lumină total defavorabilă; dar nu numai pe el, ci și mult trâmbițata democrație interbelică sau mult disputată prosperitate a aceleiași perioade.

Mișcarea Legionară a apărut ca o reacție naturală la ofensiva comunășă pe plan intern, ca o încercare de prelungire a revoluției bolșevice, dar atenție, din ce aproape 1000 de comuniști identificați atunci, nu erau 100 de etnici români, ceilalți fiind etnici minoritari pe care îl dorea sau îl interesa de România cât pe mine acum de Patagonia, și marea lor majoritate (ca să nu spunem toți) erau stipendiati, sub o formă sau alta, de Moscova.

Care erau scopurile lor declarate în presa timpului pe care în mare parte o controlau: desființarea bisericilor creștine, a monarhiei, a armatei, inversarea valorilor sociale, toate lucruri pe care le-ați trăit pe propria piele după 1944. Scopul urmărit în final era ruperea de tradițiile milenare ale românilor, tradiții care ne țineau puternic ancoreți în pământul acestui țar, deznaționalizarea, transformarea românilor în cetățeni de categoria a doua.

Care a fost obiectivul principal al Mișcării: ridicarea românilor, transformarea lor radical din punct de vedere moral - în primul rând - și apoi ridicarea nivelului cultural, profesional, fizic, pentru a putea să se facă față cu succes luptei din ce în ce mai dure pentru păstrarea sau recucerirea pozițiilor pierdute, în special de natură economică, dar și politică, poziții ocupate în proporție covârșitoare de etnici străini.

Atenție totuși, niciodată Mișcarea Legionară nu a avut ca deziderat înălțarea concurenței neromânilor prin mijloace brutale sau nelegale!

Din 1927, anul înființării Legiunii Arhanghelul Mihail, și până la asasinarea lui Corneliu Zelea Codreanu în nov. 1938, fondatorul, creatorul și conducătorul Mișcării Legionare, nu a existat nici un fel de constrângere prin vreun fel de agresiune împotriva elementului allogen.

Care a fost paradoxul situației: cel care s-au manifestat ca dușmani de moarte ai Legiunii au fost guvernări perioade interbelice, vezi, Doamne, români, care cel puțin aparent conduceau destinele țării.

Nu vă lăuți însă după propaganda comunășă sau antiromânească care încercă să vă convingă de caracterul terorist al Mișcării.

Argumentele care se aduc se destramă ușor la cea mai obișnuită analiză, în cunoștința de cauză a fenomenului.

Întotdeauna cei care au deschis ostilitățile au fost autoritățile timpului, care au făcut tot ce le-a stat în putință pentru a provoca reacții violente din partea Mișcării, lucru pe care l-au și reușit odată, prin măsurile violente și absolut ilegale pe care le lăuau împotriva legionarilor.

Vă dăm un exemplu edificator (de fapt, singular ca reacție): cazul I.G. Duca, în care au fost implicați legionari, dar nu a fost posibilă demonstrarea implicării Mișcării Legionare. Pentru a fi investit ca prim ministru al României anul 1933, liberalul I.G. Duca avea nevoie de sprijinul Franței și de numirea de către regele criminal Carol al II-lea. Președintele Franței de atunci, Leon Blum, l-a sugestia unor mari bancheri francezi în frunte cu Finaly, îl condiționează sprijinul de desființarea juridică și fizică a Mișcării Legionare, lucru care era în totală concordanță și cu sentimentele și interesele lui Carol al II-lea. În ajunul alegerilor Mișcarea este desființată printr-un ordin al primului ministrului, ordin nelegal și neconstituțional, și se trece la măsuri de represiune; și le prezentăm ca moștră de barbarie: 18.000 de arăstări în urma a 18.000 de percheziții domiciliare de o brutalitate nemai întâlnită, fără nici un fel de acte ce trebuiau eliberate, normal, de Parchet, 300 de internați în spitale în urma bătăilor și a schinguiurilor, 16 asasinați și, după procesul intentat, trei condamnați la muncă silnică pe viață, asasinați mai târziu în detinție!

Pentru ce acceptă și instrumentează I.G. Duca tot acest masacru, pentru ambiația de a fi prim ministru; dar acest lucru îl costă viață; și așa este prezentat în istorie ca o victimă a legionarilor, ca și când el putea să fie deasupra legilor țării, a legilor bunului simț și a legilor firii.

Mă opresc aici, consemnând totuși că lucrurile au mers în continuare în aceeași notă. În toată existența Mișcării Legionare: în timpul dictaturii personale a lui Carol al II-lea, care se mai evidențiază o dată prin asasinarea, în 1939, a sute de legionari aflați în custodia statului, în timpul dictaturii lui Ion Antonescu, dovedit responsabil de moartea a 5000 de tineri și foarte tineri legionari, trimiși pe front în batalioane de sacrificiu și mitraliați în spate de jandarmerie.

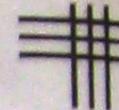
(continuare în pag. 4)

Nicador Zelea Codreanu

Pag. 1

Problemele tineretului / Ideologie CU AVÂNT ÎN NOUL AN!

A mai trecut un an și încă mai există. O problemă pentru dușmanul neamului românesc.

Dar nu numai că există, ci chiar ne-am mărit organizația.

Au fost multe încercări, dar am trecut peste toate.

Am avut de îndurat și nedreptăți din partea autorităților, și intrigi din partea unor dușmani neașteptați, și dezamăgiri din partea unor prieteni, dar am trecut și peste acestea.

În anul care vine, probabil că vom avea lucruri și mai serioase de înfruntat, pentru că acolo unde românii vor să fie români și să redea neamului nostru străvechile cuvinte "curaj" și "onoare", acolo intervin și dușmanii.

Dar lupta lor se va lovi întotdeauna de lupta noastră dreaptă, legală, pentru că mișelia nu o înțebuie nici măcar contra celui mai mare dușman. ("Întunericul mișeielor din lume nu poate fi alungat prin alt întuneric, ci numai prin lumina pe care o aduce sufletul viteazului, plin de caracter și de onoare.") – C. Z. Codreanu – "Pentru legionari".

Noi suntem Vestitorii zilelor de mâine.

Așa că am plecat cu avânt în nou an, dormici de a reduce cât mai mulți tineri pe drumul *normal*, de a-l scoate din blazare, egoism și debusolare.

De ce ne zbatem atât?

Pentru că a sta deoparte înseamnă a fi mărunt, a fi laș, a fi mort sufletește. Indiferența este cea mai grea boală. Noi în contra ei luptăm, și o vom biru - acum sau mai târziu.

Credem că este de datoria noastră, a tinerilor, să reaptindem flacără credinței în noi însine, ca popor, să readucem speranța în sufletul românului simplu.

Vrem ca propria casă, România, să ne aparțină cu adevărat, iar nu să fim musafiri în ea. Aici suntem de două milii de ani, în ciuda nenumăraților dușmani, dar ne-am menținut prin luptă, și nu vom putea niciodată să supraviețuim altfel.

După zeci sau sute de ani de robie, cineva a ridicat steagul. și cum a fost întotdeauna, așa va fi și acum. Steagul vă așteaptă!

Vom încerca, aşadar, și anul acesta, să continuăm mărirea organizației, dar nu prin trageri de mânecă. Vom arăta mereu drumul nostru, iar cine va putea, ne va urma.

Mulți vor răde, alții ne vor întoarce, pur și simplu, spatele, dar vor fi și dintre aceia, puțini, care vor asculta și vor înțelege glasul neamului românesc, șoibind din istorie și chemându-i, prin noi. Atunci ni se vor alătura.

Și dacă vor înțelege că legionarul este veșnic la datorie, înfrântând greutăți la tot pasul, că niciodată nu stă când dușmanul lucrează necontenit pentru a ne înrobi, atunci vor rămâne alături de noi.

În Mișcarea Legionară intră numai caracterele; haimanalele, leneșii, sclavii stomacului și ai comodității, se duc la partide, pentru că acolo se înmoia pesmetii singuri în apă.

Pornim, aşadar, în nou an, cu speranța că Dumnezeu și Arhanghelul ne vor ajuta să înaintăm pe drumul nostru, pe drumul neamului românesc.

La luptă, Vestitorii

*Stefan Buzescu
student, 19 ani*

Redacția revistei vă invită la SEARA DE POEZIE LEGIONARĂ

în fiecare ultimă vineri din lună, ora 16,
la sediul redacției.

***

(continuare din pag. 1) SCHIMBAREA DOMNIILOR, BUCURIA NEBUNILOR?

Despre represiunea sălbată de comuniști în mult prea lungă noapte de 45 de ani și, oricum, destule lucruri: sute de mii de arrestări și exterminări, începând cu canalul și continuând cu Piteștiul, Alud, Gherla, Ocnele Mari, Baia Sprie, Constanța, Calea Rahovei, etc., etc.

înălțat 78 de ani legionarii au fost victimele tuturor regimurilor și dictaturilor, și totuși Legiunea trăiește în fapt, dar și în conștiința și sufletul a zeci de mii de români din țară și din lume, care au înțeles rolul ei hotărător în păstrarea flinței naționale.

Dar atenție: intru în miezul problemei.

Din sutele de mii de deținuți politici din timpul regimului comunist, trei sferturi au fost legionari.

Din zecile de mii de morți în detinție sau în fața plutonului de execuție comunist, peste trei sferturi au fost legionari.

Din mii de români care au luat calea muntjilor cu arma în mână, cunoscuți sub numele de "rezistență armată anticomunistă", mai mult de trei sferturi erau legionari.

S-a vorbit și se vorbește de victimele comunismului. Se scriu cărți, se fac filme, se ridică monumente memoriale, intră în legendă luptătorii din muntj, dar peste tot lipsește cuvântul de bază: LEGIONAR.

Noi ne-am întrebat: DE CE?

Dar dvs. nu vă se pare curios?

Aud totăzi la televizor sau la radio vorbindu-se despre revoluționari anticomuniști, politicieni care infieră comuniștii, oameni de pe stradă care condamnă regimul comunist, și totuși campionii luptei anticomuniste, care au dat pe altarul patriei mii și mii de martiri, legionarii, sunt în continuare excludi din viața politică, până și numele lor interzis prin legi (neconstituționale).

Nu pot fi decât două explicații:

- sau suntem în continuare conduși de același comuniști sau de moștenitorii doctrinei comuniste, dușmani de moarte ai Mișcării, dar și ai poporului român;

- sau suntem de fapt niște biete marionete în mâinile dăbace și

necruțătoare ale vreunui **for străin** (să zicem, de exemplu, Senatul American în cazul Antonescu).

Dacă suntem catalogați ca extremiști (ceea ce este o minciună și o nedreptate), de ce nu ne bucurăm măcar de drepturile extremiștilor din țările Uniunii Europene? Urmează să facem parte din ea.

Ne aliniem cu toate, dar cu sistemul politic nu? Păi dacă plătim gazele și curentul și benzina și... și... și... la preț comunitar, nu este normal să o ținem până la capăt, sau numai bebelurile sunt pentru noi?

Totdeauna am fost dependenti de o poartă: otomană, franceză, germană, sovietică; acum care o mai fi, să știm unde ne căciulim!

Există un Haider în Austria, un Le Pain în Franța, un X în Olanda, un J în Norvegia, etc., etc.

Nouă ni s-a oferit un P.R.M., care este un surrogat oscilând între național-comunism și socialism, între antisemitism și filosemitism, între un naționalism de fațadă și o susținere fățușă a neocomuniștilor.

Scopul P.R.M. a fost captarea electoratului cu înclinații naționaliste, dar și din aceștia au rămas doar naivii și interesați.

Se naște dar o altă întrebare capitală: acest P.R.M. care se declară antisemit și xenofob, de ce nu este interzis prin lege?

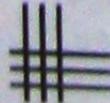
De ce este interzisă Mișcarea Legionară, nedovedită a fi incompatibilă politic cu vremurile de astăzi?

Răspunsul este simplu: **Legiunea reprezintă un adevărat pericol pentru unii, pentru alții, pentru hoți, pentru trăntori, pentru șmecheri de toate felurile și colorile, pentru dușmanii creștinismului, pentru nostalgicii teroriști etc.**

Dacă acum 78 de ani ni s-a dat un certificat de naștere de către Căpitan și poporul român, iată că acum dușmanii Căpitanului și ai poporului român ne dău un certificat de existență: în mod evident nu poți interzice ceva ce nu există (de exemplu o stafie).

Și închei, ca de multe ori, cu o întrebare:

Să ne bucurăm oare de schimbarea domnilor în speranța respectării drepturilor pe care ni le dă, fără dar și poate, Constituția, sau facem iarăși nebunia de a ne bucura degeaba?

Atitudini VOTUL ȘI PIȘCOTUL

Încă o dată, în anul electoral 2004, am asistat la un spectacol demn de comedie caragialiene, situație care de mai bine de 150 de ani nu s-a schimbat.

Pe lângă așa-zisii noștri politicieni, perfect adaptați democrației interesului personal, care își dispută locurile în Parlament precum biletele la concert, cea mai tragică situație este creată de atitudinea "spectatorilor".

După o rușinoasă prezență la voturi de până în 60% în primul tur, românii au avut de ales în turul doi între doi foști comuniști. Există mai multe motive care au dus aici.

Încă de la început trebuie să înțelegem că, atât în cazul de față, cât și în general, voturile nu sunt câștigate de cei care sunt într-adevăr mai buni, ci de către cei care știu mai bine să mintă și să păcălească poporul.

Votul universal

Cunoscând bine psihologia maselor, "străbunicii" actualilor conducători au început, încă de la Revoluția Franceză, să netezească drumul instaurării la putere a "dinastiei" lor. Punând în practică mult iubitul slogan "liberté, égalité, fraternité", dreptul de elector îl dețin toți cetățenii țării.

Astfel, părerea unui intelectual interesat și conștient de situația politică a țării, este egală cu părerea unui alt cetățean, complet dezinteresat de politică și lipsit de o concepție clară despre societate sau chiar despre notiunile de bine și rău.

Fără a face "discriminări" între cele două categorii și de departe de a avea concepții elitiste în sensul peiorativ al cuvântului, mi se pare normal ca atât timp cât din punct de vedere intelectual oamenii sunt diferenți, cât accesul la informație nu este uniform și chiar interesul pentru treburile țării nu este același, ca dreptul la vot să fie deținut doar de acele persoane suficiente de lucide și de conștiente de actele lor, pentru a putea fi luate în seamă în luarea unei decizii de importanță națională.

Adevăratul scop pentru care "ne bucurăm" de votul universal nu este bunăvoița guvernului, ci interesul guvernătorilor ca, dispunând de posibilitățile oferite de poziția ocupată, să câștige voturi favorabile din partea cetățenilor ușor de manipulat.

În acest sens, pe lângă metodele convenționale de propagandă electorală, s-a ajuns să se recurgă și la metode mai puțin nobile.

Incepând de la decizii guvernamentale ce au ca unic scop câștigarea de sufragii și care în condițiile respective au efecte negative asupra economiei țării (reduceri artificiale de prețuri sau impozite, sau creșterea anumitor categorii de venituri), și până la împărțirea de "pachete cu ajutorare" sau chiar mită, toate aceste au alt scop decât acela de a câștiga voturile acelei categorii de alegători al căror creier s-a mutat în stomac.

Pișcotul

În timpul unei discuții pe teme politice cu un susținător al lui Năstase, convins că pierderea alegătorilor de către acesta va împiedica România să intre în Uniunea Europeană (?!), l-am întrebat care este scopul său în viață, ce își dorește el în general și de la guvern în particular.

Răspunsul a fost prompt și şocant: "Să am ce să mânânc! Să am banii! Năstase ne dă bani! Uniunea Europeană ne dă bani!" ("și marmota învelea ciocolata în staniol!").

Acest răspuns, pe lângă confirmarea ipotezei de mai sus, ridică și alte probleme. Este grav ca la începutul secolului XXI un cetățean din România (sau de oriunde) să nu își dorească altceva decât să aibă ce să mânânce. Această dorință poate apărea fie dintr-o sărăcie lucie, fie dintr-un nivel intelectual scăzut. Dacă în prima caz această dorință poate fi parțial justificată, al doilea caz este intolerabil. Pentru astfel de oameni, și cel mai mare tiran, dacă ne dă din când în când cu "praf în ochi", este un bun conducător, și steagul tricolor, cu sfânta-i stemă, ar trebui să devină blazonul cantinei săracilor.

Acest gen de oameni nu înțeleg că oricine (Năstase, Iliescu, Uniunea Europeană) care ne dă ceva, înainte sau după predarea cadoului, va avea grija să își recupereze înzecit investiția, într-un mod sau în altul. Trăim într-o lume în care nimeni nu face un bine celuilalt decât cu scopul de a-și îndeplini un interes.

Predomină concepția lui "ni se dă". Se așteaptă ca cineva, șefu', partidul, președintele, NATO, Uniunea Europeană, etc să ne dea ceva. Aceasta este concepția creată de era comunistă în care trebuia ca noi "să ne facem că muncim" (iar ei se fac că ne plătesc).

Astfel, dorința de a munci a dispărut, crescând însă dorința de a primi de pomană (căci toți avem același stomac, nu?), dorința de a aștepta să pice ceva din cer sau chiar aceea de a fura.

Oare oameni cu astfel de concepții ar trebui să aibă dreptul să decidă asupra viitorului țării și al poporului român, oare Ștefan, Tudor, Horia sau Avram Iancu au trăit degeaba? Sperăm că nu.

Acești oameni nu înțeleg că nici guvernul sau președintele, și nici orice altă organizație internă sau internațională, nu pot schimba situația României atâtă timp cât mentalitatea cetățeanului de rând nu se schimbă. Fiecare trebuie să înțeleagă că singura modalitate eficientă, durabilă și morală de a se "îmbogăți" atât pe sine, cât și țara, este munca, munca cinstită și făcută cu simț de răspundere. Atunci când fiecare, de la gunoier până la profesor universitar, își vor face treaba așa cum trebuie, nu neapărat pentru a câștiga ceva, ci, dacă se poate, pentru a avea sentimentul că au pus o cărămidă la înălțarea României, abia atunci lucrurile vor începe să se îndrepte cel puțin din punct de vedere economic.

Între dictatură și democrație

Nimic nu se poate face fără un sacrificiu și, vorba poetului, "totuși este trist în lume". De aceea trebuie înălțurate o serie de prejudecăți create și alimentate de cei interesați să își mențină puterea și să își întindă și mai mult tentaculele. Trebuie eliminată echipa de măsurile radicale luate atunci când situația o impune. Cum nici o măsea stricată nu poate fi scoasă fără durere, nici elementele negative din societate nu pot fi eliminate fără sacrificii. Dacă în domeniul medical s-au inventat anestezicele, nici un popor nu poate fi "adormit" timp 50 de ani, pentru a-l trezi când problemele au dispărut. Evitându-se în mod sistematic luarea de către guvern a unor măsuri mai puțin populare pentru redresarea economiei (și nu numai), nu se face altceva decât se agravează și mai mult situația.

Democrația și modul în care este ea aplicată în prezent consumă cea mai mare parte din energia politicienilor în lupte interne între ei ca persoane sau ca reprezentanți ai anumitor partide politice, conflicte care de cele mai multe ori au un scop ce nu are nici o legătură cu buna guvernare a țării.

Cred că într-o societate modernă aflată în dificultate, conducerea trebuie să fie una națională, nu impusă și dirijată de o forță externă, chiar dacă ar fi impusă "pașnic", pe criterii economice sau politice. Conducerea trebuie înfăptuită de o elită lucidă și bine pregătită pentru misiunea ei, care să nu facă compromisuri în guvernarea țării, iar nu de către o clasă socială sau alta.

În situații de criză, numai o conducere autoritară (nu dictatură), formată din elemente naționale și decisă să nu lupte decât pentru interesele țării, poate asigura securitatea, coerenta și continuitatea unui program de măsuri menite să salveze România. Noțiunea de conducere autoritară trebuie corect înțeleasă.

Roma antică mergea până acolo încât preda puterea unui dictator atunci când situația era gravă. Dar nu am depășit dictatura comunistă pentru a intra într-o altă dictatură.

În timpurile moderne a apărut un nou tip de conducere autoritară, dar fără excese, de tip național și creștin, ilustrată strălucit de Salazar, care nu trebuie confundată cu dictatura, așa cum se încearcă - eronat - să se acrediteze. Așa cum geniul economic și politic al lui Salazar au reușit să scoată Portugalia din mizeria în care se zbătea de mai bine de un secol și să readucă bunăstarea poporului, fără asasinate politice, fără terorizarea populației, fără prigoniere pe motive etnice sau religioase, și fără slujirea unor interese externe, cred că numai o conducere naționalistă, asistată de o campanie de îndreptare a mentalității pe direcția creștină, pot ajuta România să devină o țară "ca soarele sfânt de pe cer".

Alecu Deleanu
elev, 18 ani

SINGUR ÎN FAȚA CETEI SAU ÎMPINSUL DE LA SPATE

De-a lungul istoriei noastre milenare am avut parte de mari personalități, adevărate repere, care prin faptele lor mărețe au contribuit substanțial la încheierea națiunii, la independența ei, la prestigiul ei în lume. Galeria făuritorilor și apărătorilor neamului românesc începe cu Decebal și se continuă cu Mircea cel Bătrân, Vlad Tepeș, Ștefan cel Mare, Mihai Viteazul, Al. Ioan Cuza, Carol I și Ferdinand. Și cei care au fost în preajma lor, miniștri sau oameni de mare valoare și cultură, prin activitatea lor în slujba neamului, se bucură de stima urmașilor: frații Buzescu, Kogălniceanu, Alecsandri, I.C. Brătianu, Traian Vuia, N. C. Paulescu, Henri Coandă, Niculae Iorga sunt doar câteva exemple. Chipurile lor mărețe, aureolate de curajul nelimitat în fața dușmanilor țării, unii plătiind pentru aceasta chiar cu viața, vor rămâne de-a pururi în istorie, simpla rostire a numelui lor inspirând respect.

Cred că ultimul personaj pe care-l pot include în galeria nemuritorilor a fost Mareșalul Ion Antonescu. Fără îndoială, a avut și lipsuri, dar acestea pălesc în fața atitudinii sale de bun român și mare patriot care a plătit cu viața "vina" de a fi luptat împotriva comunismului și de a fi eliberat yremelnic teritoriile răpite, Basarabia și Bucovina. A murit sărac și demn

în fața plutonului de execuție, cu tricolorul românesc pe piept, luând asupra sa greșelile colaboratorilor săi direcți.

Scurtă incursiune în trecut

Dar de atunci și până în prezent asistăm la un vid permanent de personalități remarcabile: în decurs de peste șase decenii ne este imposibil să pronunțăm un nume care să merite să fie elogiat, chiar succint, în manualele școlare.

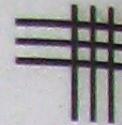
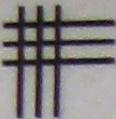
Regimul comunist de la răsăritul țării noastre l-a instaurat cu forță la 6 martie 1945 pe Petru Groza.

Ceileilăți care i-au urmat au fost aleși tot de comuniști, nu de către popor. Lururile nu s-au opriți aici, din păcate.

Instaurarea deplină a comunismului a zdorbit orice afirmare a personalității. Încercarea de a te evidenția, de a te reliefa prin merite, desigur, era considerată ca "o rămășiță" egoistă a culturii și mentalității burgheze, care trebuia combătută prin toate mijloacele, de la sedințele de partid și până la ochiul "vigilent" al

(continuare în pag. 5) E. Ghioceal

Zig-zag pe mapamond

La început de an inaugurăm un nou serial, intitulat "Zig-zag pe mapamond".

În fiecare număr al revistei din acest an vă vom oferi câte o scurtă incursiune prin căte o țară văzută de Emilian Ghika, unul dintre membrii colegiului nostru de redacție.

Luna aceasta vă vom plimba îmagination prin

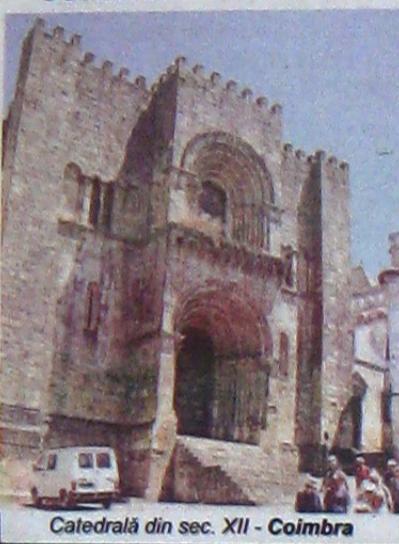
PORTUGALIA, ȚARA FADOUULUI

Cel mai mare poet portughez, Louis Vas de Camoes, spunea, în urmă cu aproape cinci secole, despre țara sa: "Ea este acolo unde se sfârșește uscatul și începe marea".

Situată la extremitatea sud-vestică a Europei, Portugalia este o țară mică, puțin mai mare decât Austria, pe care am străbătut-o mai mult de jumătate în luna septembrie a anului trecut.

Venind din Spania, țară cu immense suprafețe aride și fără vegetație, am rămas încântat de peisajul portughez foarte diversificat, cu plaje lungi și albe, goluri minunate cu dealuri și Munții Serra da Estrela (Munții Stelelor), și, mai ales, cu numeroasele râuri din zona central-sudică, care tale pădurile cu stejari de plută și cu plantații de măslini.

COIMBRA

Catedrală din sec. XII - Coimbra

Primul oraș pe care l-am vizitat a fost Coimbra, un oraș cu un pronunțat amestec de vechi și nou, rural și urban. Ca mărime este al treilea oraș din țară, tăiat de un râu surprinzător de lat, Mondego.

Atracția turistică numărul unu este celebra **Universitate**. Dar ca să ajungi aici, deși distanța din centrul orașului până la ea nu este mare, trebuie să ai o bună condiție fizică și să fii puțin obișnuit cu ascensiunile montane.

Se străbate vechiul oraș cu străzile înguste, străjuite de clădiri vechi, toate având curți interioare.

Universitatea a fost înființată în 1290, la Lisabona, dar a fost mutată în 1308 la Coimbra datorită conflictului între monarhie și ierarhia academică.

Localnicii spun cu mândrie că, deși peste orașul lor trece timpul, nu îmbătrânește niciodată. Explicația este simplă: fenomenul se datorează mijloacelor de studenți care studiază la universitate.

În începutul anului am putut vedea aici studenți îmbrăcați în pelerine negre, costumul tradițional academic, ce seamănă cu niște lilieci imense.

În fiecare an, în luna mai, universitatea sărbătorește "arderea panglicilor" pe care studenții le-au purtat la pelerina neagră - galben pentru medicină și aşa mai departe. Sărbătoarea ține o săptămână, o paradă lungă a petrecăreților.

Clădirile care compun **universitatea** sunt un amestec provocator de stiluri, de la fastuosul baroc până la **modernele** clădiri construite în timpul celebrului nationalist Antonio Oliveira Salazar, conducătorul Portugaliei timp de 46 de ani; în fața lor se află statuia

regelui Dinis, fondatorul ei. Trecerea secolelor este evidentă.

Dar vizitatorul zăbovăște, cum este firesc, în vechea universitate. Aici se află **Biblioteca Joaquină**, cea mai frumoasă din lume, ce are rafturile decorate în lemn aurit și cu motive orientale.

În apropierea universității se află **Se Velha** (vechea Catedrală) construită între 1162 și 1184, care seamănă cu o fortăreață.

Baixa Coimbra este zona cea mai aglomerată deoarece aici pulsează activitatea comercială a orașului.

Seară am petrecut-o într-un mic local, accesibil și celor cu puțini euro în buzunar, la un recital fado, specific orașului, cu soliști îmbrăcați în negru, înfășurați în mantele negre universitare. Un sobru fado de Coimbra, unde după reprezentare nu se aplaudă.

LISABONA

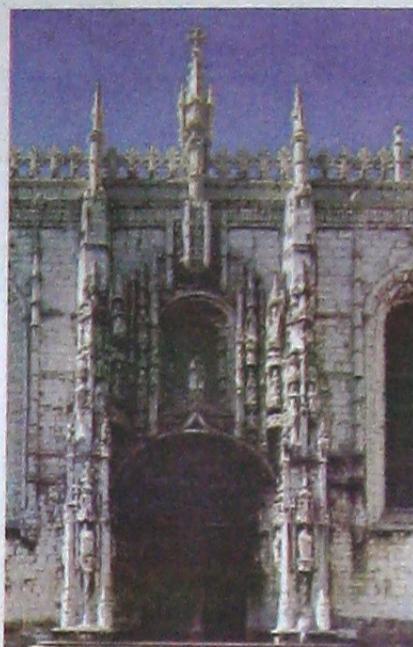
Următorul oraș vizitat a fost Lisabona, capitala țării, un oraș vibrant, amestecând șarmul lumii vechi, culoarea locală și comoditățile moderne.

Și acest oraș este tăiat în două de un fluviu, Tejo, care pe ambele lui maluri polarizează de secole activitățile turistice și comerciale.

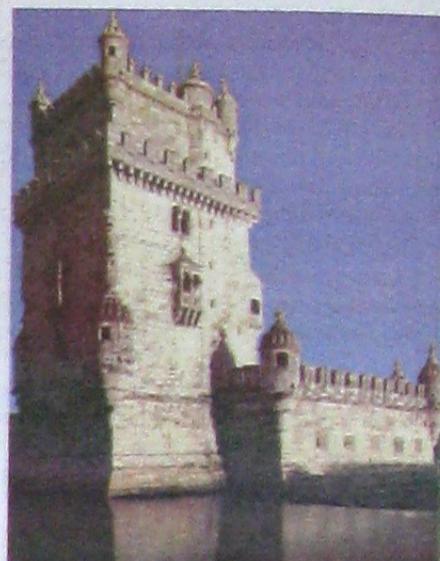
În zona denumită **Belem** - înseamnă Betleem și reflectă implicarea țării în crucea - pe larga **Avenida da Ponte** se află un număr de clădiri monumentale, doavă a trecutului maritim al Portugaliei.

Am ajuns aici printr-o intrare spectaculoasă, **Podul 25 Aprilie**, terminat în 1966, numit la început **Podul Salazar** și rebotezat în 1974.

Cel mai glorios monument din Belem este **Mănăstirea Ieronimilor**, o clădire vastă, opulentă, din calcar, o piesă de preț a arhitecturii gotice, a cărei

Mănăstirea Ieronimilor - Lisabona

Turnul Belem - Lisabona

construcție a durat 70 de ani. La intrare se află mormintele lui Vasco da Gama și Luis de Camoes.

Pe artera **Avenida da India** un alt monument de arhitectură, pe care dacă îl vezi, nu-l uiti niciodată: **Torre de Belem**, o fortăreață care marchează sensibilitățile turiștilor. De aici Vasco da Gama și alții navigatori au pornit în explorările lor.

Un alt monument impresionant, dar nou, fiind construit în 1960, este **cel al Descoperitorilor**. Este o caravelă stilizată avându-l pe printul Henry Navigatorul în față, privind marea, și alte figuri de conducători.

Următoarele două zile le-am petrecut în Lisabona. Punctul de plecare pentru a vizita orașul este **Piața Comercială** și se termină în **Piața Marchizului de Pombal**, cel care a conceput sistemul grilei de străzi după cutremurul masiv din 1775, care a distrus din temelii construcțiile opulente realizate cu mari eforturi financiare de Joao al V-lea, având la bază aurul din Brazilia și Angola, mirodeniile din India.

Piața Comercială - Lisabona

Pe **Rua Augusta**, lungă de câțiva kilometri, care face legătura între aceste două piețe monumentale, de fapt axul principal al orașului, se află fel de fel de magazine și cafenele pe trotuar care aduc un aer parizian locului.

Dintre numeroasele obiective turistice cărora le-am trecut pragul, am reținut **Catedrala** și fortificațiile magnificului **castel Sao Jorge** de unde se vede cea mai frumoasă privește a orașului.

Dar având timp liber suficient, am preferat să mă rup de micul grup de turiști români și să vizitez orașul vechi cu ajutorul tramvaiului care este modalitatea cea mai plăcută. Cu un singur vagon mic, acesta ia cu multă viteză pantele străzilor, uneori trecând la câteva palme de zidurile caselor în față cărora nu staționează niciodată un alt vehicul. Din mersul tramvaiului am putut vedea, întrucât, fiind cald, ușile erau deschise, interioarele caselor modeste cu tentă chiar de săracie, cu familiile unde copiii nu lipseau. Dar totul în limita bunului sămăt, fără ostentăție în afișarea vieții pauperizate, fără tipete, aşa cum se întâmplă în mahalalele de la noi. O sobrietate demnă și tristă care stă la baza textelor muzicii fado.

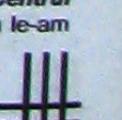
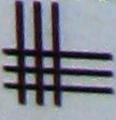
MUZICA FADO

Și fiindcă îmi place această muzică, după spectacolul de la Coimbra, văzut cu trei seri mai înainte, am urmărit seara și unul în Lisabona.

Fado este o muzică nostalgică, deși nu neapărat tristă, o artă populară cu o istorie îndelungată și misterioasă, asociată cu cartierele muncitorești. Portughezii nu au dansuri ca vecinii lor spanioli (cu al lor flamenco) sau argentinienii (cu faimosul tango). Fadoul este un ritual al emoțiilor, purificându-le interior: atunci când plângi, tristețea este ca o soră!

Cântăreața pe care am văzut-o a umplut scena fără a se călța din fața microfonului, a cântat numai cu ochii închiși, necăutând privirea celor din sală. Poate de aceea m-am bucurat când am putut să cumpăr, dintr-un mic magazin, două compact discuri ale Amaliei Rodrigues, lansate în 1986 (Greatest Hits).

Se află la Lisabona și **Muzeul Marinei**, **Muzeul de Arheologie**, **Centrul cultural Belem**, **Muzeul de Arte Populare**, pe care în criză de timp, nu le-am vizitat.

ESTORIL

Am preferat să vizitez Estoril, aflat la 29 km de Lisabona, deplasarea făcând-o cu trenul electric. Orașul este cosmopolit, cu hoteluri luxoase, cu un cazinou faimos, deși nu are fast-food-uri, puncte comerciale stradale, pălării haioase sau alte lucruri de acest gen. Frumoasa plajă străjuită de vile superbe se numește *Tamariz*.

Într-o din aceste vile a locuit până și-a dat sfârșitul și ex-regele României, Carol al II-lea de Hohenzollern, dar nu am putut-o identifica.

SETUBAL

Un alt oraș important este Setubal, la ale cărui porți am ajuns circulând pe unul dintre cele mai lungi poduri din lume, Vasco da Gama, realizat în 1998.

Orașul este industrial, printre altele aici se află câteva fabrici de conserve de pește.

La capitolul turism mândria Setubalului este *Igreja de Jesus*, o biserică spectaculoasă, veche de peste cinci secole.

EVORA

Ultimul oraș vizitat a fost Evora. Obiectivul major de aici este *Templul roman Diana*, construit în secolul II al erei noastre, *Catedrala* în stil gotic, austera, veche de 800 de ani, vechea *Universitate Iezuită* și, pentru cei cu nervii tari, un obiectiv aparte, *biserica San Francisco*. Aici se află o capelă bizară, macabru, decorată cu șururile de oase a 5000 de oameni. Inscriptia de la intrarea ei este "primitoare": "Noi, oasele, stăm aici aşteptându-vă pe voi!"

MĂNĂSTIREA FATIMA

Emblema catolicismului este prezentă absolut în toate edificiile turistice vizitate.

Un loc aparte, cel mai cunoscut din lumea catolică, este Fatima.

O imensă bazilică albă sfântă în 1953, a fost construită în semn de recunoaștere a acestui loc pentru pelerini, dar cu foarte puțină atenție acordată esteticii. În față se întinde o esplanadă imensă care poate cuprinde 100.000 de vizitatori.

O vilă din Estoril

Fatima profită de atracția sa imensă pentru vânzarea suvenirilor religioase omniprezente. Am văzut sute de pelerini supușându-se unor văzute și "jertfele" din ceară: se pot cumpăra inimi, picioare sau brațe și alte părți umane, pentru cei suferinți (?!), darurile de ceară acumulându-se atât de repede încât au fost instalate cupoare speciale pentru a le topi!

Biserica a fost criticată pentru aceste stări de lucruri, dar totul a rămas la acest stadiu. Comerțul care aduce zeci de milioane de euro nu poate fi stopat!

Mănăstirea Fatima

(continuare din pag.) SINGUR ÎN FAȚA CETEI

securitate și cenzuri.

"Lupta de clasă" a făcut ca mulți oameni de cultură și știință să plătească cu ani grei de închisoare, din cauză că lucrările lor veneau în contradicție cu tezele fundamentale marxiste sau, în cel mai fericit caz, să fie trecuți pe linie moartă.

În loc de individualismul creator s-a implementat și s-a reușit din plin rațiunea de colectiv. Nu inginerul X sau Y, ci "colectivul de cadre medicale", nu ziaristul X sau Y care trebuia să semneze un articol mai curajos de atitudine, ci "colectivul redacțional".

Ministri și politicienii din perioada interbelică au fost internați în corpore la temnița grea din Sighet, toți polițișii, fără excepție, și-au "dat întâlnire" la închisoarea din Făgăraș; la Aiud - legionari; la Gherla, Pitești, Galați - politicienii de rang mai mic, gospodarii satelor (denumiți "chiaburi"), elevii de liceu și studenții cu simpatii de dreapta, preoți și jandarmii.

În locul lor, ca să umple golurile, au apărut școlile de partid, ba chiar și Academia cu numele de "Ștefan Gheorghiu" (ce savant o fi fost și acesta?), "elevi" fiind trecuți demult de vârsta școlară și având o pregătire și o capacitate intelectuală precară, dar un numitor comun: o "ireproșabilă" origine socială, adică muncitor în sectoarele grele ale economiei, atei, cu familie numeroasă, slugări și lingăniștori cu cei care îl scosese din anonimat.

Acești oameni au ocupat posturile cheie în toate domeniile, pe baza "dosarului" alcătuit de cadrele de partid. Ascultând orbește toate "indicatiile" "valoroase", nici nu se putea pune vreodată problema de afirmarea personalității, de curajul răspunderii, de a veni cu ceva nou în sectoarele de activitate, pentru a se sparge astfel clișeile din import.

La bază stătea frica cumpălită de a nu greși, pentru a nu fi apoi "mazilit" din funcția călduță în care era instalat cel care purta la piept carnetul roșu de partid. Armele "îndreptării", dacă se greșea, erau ședințele de partid, critica și, mai cu seamă, autocritică, apoi lucrurile intrau pe făgașul "normal".

Împinsul de la spate

Am crezut că după evenimentele din decembrie 1989, praf s-a ales de omul zâmbit de regimul totalitar. Nici vorbă de așa ceva! S-a format în poporul nostru rău obicei de a vorbi mult, dar pe la spate, fără ca persoana criticată să fie de față.

Incitația este la tot pasul, ești solicitat ca să iezi lucrurile pieptis și să le pui la punct, fiind asigurat de sprijin, împins de la spate în front. Dar în față obstacolului, dacă ai cutezat să faci pasul înainte, constată, cu regret, că ești singur și că cei

care te-au încurajat au dat bir cu fugiții...

"Dă-l în judecată pe escroc că vin eu mărtor" și se spune, dar la tribunal constată că martorii citați nu sunt prezenti în sală.

Închei articolul amintind de alte două superbe mănăstiri vizitate: cea din *Batalha* și cea din *Alcobaça*, ambele sub Patrimoniu Universal UNESCO. În cea de-a doua se află mormintele lui *Pedro I și ale lui Ines de Castro*. Aceasta din urmă, asasinată, a fost deshumată de regalul ei soț, ei Pedro I, după doi ani de la ajungerea lui pe tron, îmbrăcată în haine regale și aşezată lângă el, fiecare membru al Curții trebuind să-i prezinte omagiu și să-i sărute mâna.

Vizita în Portugalia lasă amintiri de neșters în conștiința fiecărui turist. Nu sunt puțini aceia care se reîntorc să revadă aceste superbe locuri sau să-și petreacă concediul estival pe una din nenumăratele plaje.

Emilian Ghika

"Venim cu toții duminică dimineață să curățăm aleile din fața blocului", îi spun administratorul locatarii unui imobil, dar în ziua respectivă acesta este singur cu loptile și mățurile lângă el.

"Să facem o listă și să o semnăm cu toții fiindcă la apartamentul X soțul beat își maltratează în toiu nopții soția și copiii minor", dar hârtie rămâne imaculată deoarece cei care au făcut această propunere au uitat de ea chiar a doua zi.

Izmana de pe frângie

Ce este drept, au apărut în ultimii 15 ani oameni cu nume de referință. Dar nu ca oameni de valoare, ci politicieni veroși de la toate partidele, coruși și îmbogați peste noapte datorită evaziunii fiscale practicate fără scrupule. Sunt cunoscuți aceștia, dar căți au fost trimiși după grată?

Nici unul: închisorile sunt arhipele cu cei care au furat găină din coteț, portofelul din buzunar, izmana de pe frângie cu rufe. Ati auzit ca cineva din Parlament sau Senat să-și dea demisia în urma dezvăluirilor aduse? Nici vorbă de așa ceva!

Ceata

Televiziunea cu audiență națională ne fericește cu un reportaj care are ca eroi pe nimeni altul decât Fane Spotoru, regele neîncoronat al lumii interlope bucureștene. Eliberat recent din închisoare, omul s-a înșurat la Sexy-Club cu o picolită. Dar ce invitați, toată lumea întotdeauna cu Armani, un sobor cu mulți-mulți preoți, iar tacâmul costa cât rata pe o lună la o cantină a săracilor, cu o sută de locuri! și ca să pună bomboniera pe colivă, reporterul T.V., cu glasul sugrumat de emoție îl întrebă: "Ești fericit, Fănică?" "Bună" întrebare; poate că se aștepta, ca după un minut de gândire să se spună un "Nuuuu..." Astăzi da personaj ce merită să fie popularizat, fiindcă aici în România este la noi ca la nimeni!

Și ca personajul tucurui apar mereu, atât pe micul ecran, cât și în presă, alii asemenea, inclusiv gabori dardulii cocoțați pe scara prosperității prin violență, fraudă, relații - și pentru că își permit să urineze pe Codul Penal.

Prezența infractorilor, a maneliștilor, a manechinelor și chiar a vârfurilor din mas-media, cu amânuțe picante despre viața lor privată, a devenit un calvar pentru omul cu bun simț.

Lipsește cu desăvârșire adevărata scară a valorilor, unde munca, disciplina, efortul, cinstea și onoarea sunt adevărate trepte.

Cei care ne torturează privirea, atât la televiziune, cât și în presă, au făcut pasul în față nu datorită meritelor lor, ci conjuncturii actuale, de îmbogațire peste noapte prin practici oneroase. "Eroi" și-au să-și facă popularitate, chiar negativă, întrucât, datorită săraciei și mizeriei morale, în față portofelului plin cu verzișori se pot încovoia multe coloane vertebrale. Au făcut deci ei pasul înainte, fără a împinși de la spate!

Cred că nu ne putem încadra în Uniunea Europeană cu astfel de exemple, și nici cu pensile și salariile care sunt acum. Dacă vrîm să fim la un anumit nivel de viață, trebuie să regândim poziția oamenilor în societate. Este greu, dar nu imposibil.

Aveam nevoie de o clasă de mijloc puternică, ca în Statele Unite și Germania, nu de cele de poli, ai săraciei și bogăției, care există la noi. Dar și de o personalitate, căreia să-i spunem cu toată convingerea: "Ecce homo"

Actualitate

CIRC... FĂRĂ PÂINE

Colinde, colinde...

Tocmai am încheiat încă un an.

În ciuda frumoaselor tradiții naționale legate de nașterea Domnului, decadența societății contemporane își pune din ce în ce mai mult amprenta și asupra sărbătorilor religioase, laicizându-le și transformându-le în prilejuri pentru show-uri de prost gust.

Obiceiul colindelor pornește de la vechii romani, fiind legate de schimbarea anului și de sărbătorile Satumaliilor, ce cădeau iarna. Romanii precreștini sărbătoreau pe 25 decembrie *Dies Natalis Solis Invicti*, sărbătoare de influență iraniană, ce simboliza nașterea într-o peșteră, dintr-o lespede de piatră, a zeului fidelizești, *Mithra*.

Într-o epocă mai timpurie, Anul Nou era sărbătorit în martie, în cinstea zeului Marte, patron al agriculturii, ele având astfel rol de a binecuvânta câmpurile pentru roade bogate.

Tradiția se regăsește și la alte popoare latine și nu numai: *befanate* (la italieni), care se cântă între Anul Nou și Bobotează, *chalendas* (la francezi), *koleadka* (la ruși), *kolendre* (la albanezi) etc.

Din punct de vedere al textului colindelor, acesta este esențialmente creștin, bazându-se pe cele scrise în *Noul Testament* și fiind completate cu urări de bine și prosperitate. Conform tradiției, colindătorii sunt răsplătiți cu mici daruri ce constau în special din covrigi, nuci, turte etc.

În anumite regiuni există și opusul colindatului, descolindatul, care reprezintă riposta vindicativă a colindătorilor refuzați.

Colindătorul "modern"

Pornind de la această tradiție, majoritatea colindătorilor moderni care bat anual la porțile bucureștenilor, au găsit în colinde pretextul ideal pentru a cerși sub o altă formă.

Concepția materialistă ce domină societatea a făcut ca simbolica răsplătită formată din nuci și covrigi să fie înlocuită cu o răsplătită în bani.

Bande de puraie care nu au nimic în comun cu Crăciunul sau creștinismul în general, ne-au poluat urechile pe stradă, în metrou, în stația RATB, apoi în pragul ușilor, cu niște așa zise "colinde", cu versuri incomplete și melodii ce aduceau mai degrabă a manele decât a colinde.

Lângă chioșcul cu bilete un țigănuș murdar ne îndeamnă să punem mâna, contra cost, pe un miel care mai are un pic și latră; mai departe, un țigan de aproape doi metri, îmbrăcat într-un costum de Halloween, se crede tradițională capră (sau poate urs, nici el nu știe), însotit de încă 3-4 alți țigani care lovesc sălbatic în niște așa zise tobe, și înconjoară "strategic" fiecare trecător, pentru a-i ura "de bine".

Degeaba un cor de studenți la teologie sau chiar un grup de simpli colindători adevărați bat din ușă în ușă, cântând colinde adevărate, ei sunt prea puțini.

Tradiția colindelor s-a transformat într-o cerșetorie de post gust care nu inspiră milă pentru nenorocirea altora, ci silă față de atitudinea unor "cetățeni români" care, mai grav decât dezgustul provocat, prin alterarea tradiției colindelor, atacă însăși identitatea națională a poporului român.

Fiecare popor se reprezintă prin cultura și tradițiile sale și are datoria sacră de a le conserva și promova în eternitate.

Indiferența generală în care dorm majoritatea românilor nu îi lasă nici să conserve și nici să promoveze tradiția lăsată de strămoșii noștri, care nu puțini și-au vărsat sângele pentru apărarea ei.

Circ... fără pâine

Dacă la nivelul populației aceasta este situația, autoritățile din domeniul mass-mediei nu fac nici ele nimic pentru a salva tradițiile naționale și pentru a ridica nivelul cultural.

Din ce în ce mai des Moș Crăciun renunță la haina sa roșie pentru a se

îmbrăca echipamentul albastru, în anumite spoturi publicitare apărând chiar mai mulți Moși Crăciuni (să fie oare vorba de clonare?), albaștri, bineînțeles, ce par a se lupta cu bătrânu noștru Moș, pe ritmuri de rock.

În afară de câteva posturi TV considerate de publicul înselat de senzațional drept demodate, plăcute etc., toate celelalte au adoptat în timpul sărbătorilor un program cel puțin penibil. Cu o săptămână înainte de Revelion am început să fim asaltați pe fiecare canal TV din 10 în 10 minute de reclame ce anunțau programul pentru noaptea de 31. Toți au început să se laude că îi vor prezenta pe "cei mai buni cântăreți de manele", "cele mai bune trupe" (?) și chiar nelipsitele telenovele.

Un refren tribal, repetat zilnic în mod obsedant, încă de la Crăciun, mă făcea să mă simt ca în mijlocul Africii.

Dacă înainte de alegeri circula din mobil în mobil un SMS prin care se amenință cu emigrarea în Congo în cazul alegerii lui Năstase, acum cred că anumiți cetățeni ar trebui duși în Congo pentru a se simți ca la ei "Acasă".

În comparație cu concurența de pe celelalte posturi, băieții de la "Vacanța Mare", au început să pară deja stătați, dar, probabil pentru a nu fi considerați demodați și pentru a nu pierde din audiență, și ei își vor revizui că de curând atitudinea.

Mesaje subliminale

Pe lângă mesajul sub-cultural transmis prin intermediul acestor programe, se observă și o tentativă de manipulare a populației și de reeducare a ei pentru a se adapta sistemului.

Se urmărește crearea familiei ideale din România anului 2005: nevasta care urmărește telenovele la televizorul pe care tronează peștele de sticlă, sau care își mișcă provocator buricul pe ritmuri de manele în fața soțului aşezat comod pe recamierul deasupra căruia e atârnată nelipsita carpetă cu "răpirea din seral".

În acest timp, copilul, după ce a adunat suficienți bani din colindat, aruncă în aer jumătate de cartier cu petardele cumpărate.

Toți sunt nemulțumiți de sărăcia în care se zbat, atât datorită concepției lor despre muncă, cât și datorită guvernului, dar așteaptă cu speranță ca Năstase și Uniunea Europeană "să ne dea bani".

Programul TV este una din metodele prin care se oferă circul dorit, ce împreună cu câteva firmituri de pâine îi fac pe unii români să fie cuminți.

Prin servirea unor astfel de programe se atacă direct psihicul cetățeanului, îndemnurile la milă, toleranță, răbdare nu se referă la persoanele defavorizate, ci mai degrabă la politicienii coruși care guvernează.

Prinț-o manea și o telenovelă, omul, timp de câteva ore, este făcut să uite de griile cotidiene și de adevărările probleme de care nu este întotdeauna vinovat.

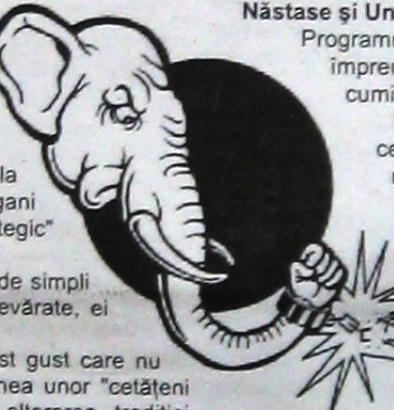
În acest mod, și prin mesajele transmise în mod subtil prin texte de manele și scenariile telenovelor, cetățeanul, devenit sclav al societății, este făcut să îndure mai bine nedreptățile la care este supus și să se ajungă mai greu la acea stare de nemulțumire generală a populației care conduce la revoltă.

Poate că dacă Ceaușescu ar fi difuzat la radio și TV manele și telenovele, poporul ar fi fost mult prea ocupat să afle ce face Jose și Leonela decât să meargă în Piața Universității să lupte pentru libertate?

Oare Revoluția s-a făcut din lipsă de manele? Sperăm că nu.

Sperăm că au mai rămas români care realizează faptul că fericirea nu constă doar în satisfacerea plăcerilor primare și că nu trebuie neapărat să devenim viermi pentru a putea fi fericiti.

*Alecu Deleanu
elev, 18 ani*

BOTEZUL DOMNULUI

NOTĂ: Cred că v-ați obișnuit deja, dragi cititori, să vedeți la rubrica "Actualitate", din când în când, câteva rânduri despre marile sărbători creștine, și aceasta pentru că ele reprezintă o trăire actuală pentru orice creștin.

Botezul Domnului

La 30 de ani, Iisus ieșe din izolarea Lui și se arată lumii.

Iisus nu se arată în momentul în care își începe lucrarea spre măntuirea noastră. și primul Lui drum este la Ioan, la Iordan. La Botez Iisus și-a însușit păcatele tuturor oamenilor, de oricând și de oriunde.

Un om, oricare ar fi fost el, nu putea cuprinde în sine pe tot omul. Numai Iisus Hristos, Dumnezeu fiind, a putut să ne cuprindă pe toti.

Luând asupra Sa păcatele tuturor, Iisus știa că ele nu pot fi dezlegate decât prin Jertfa Sa. De aceea, coborând în apa Iordanului, putem spune că Iisus a anticipat Crucea Sa, a arătat că o primește de bunăvoie, pentru măntuirea noastră.

Arătarea Sfintei Treimi

Al doilea eveniment deosebit petrecut la Botezul Domnului este Arătarea Sfintei Treimi.

Îeșind din apa Iordanului, Iisus S-a rugat. Atunci, cerurile care au fost închise pentru om, s-au deschis. Duhul Sfânt a coborât peste El în chip de porumbel și s-a auzit un glas din cer zicând "Acesta este Fiul Meu cel iubit, întru care am binevoit." (Matei, III, 16-17)

Sf. Ioan Botezătorul

Dacă Adam le-a închis prin neascultare, Iisus le-a deschis prin ascultare, smerenie și rugăciunea Sa.

Arătarea Sfintei Treimi este Darul cel mai mare făcut omenirii în urma Botezului lui Iisus. Astăzi, raiul nu s-a dăruit, întunericul lumii s-a risipit, căci Dumnezeu Treimea ni s-a arătat.

Sfânta Treime se află la baza credinței noastre creștine. Dumnezeu Tatăl a creat lumea, Dumnezeu Fiul a măntuit și salvează lumea, Dumnezeu Duhul Sfânt a sfintit-o și o va sfânti până la sfârșit.

Sfintirea apelor

Prin cufundarea Sa în apa Iordanului, Iisus Hristos sfîntește firea apelor.

Apa la Botez devine, prin sfântire, Aghiazma mare, și reprezintă însuși Iordanul, sfânt de Iisus prin botezul Său. Poporul nostru spune: "Vine Părintele cu Iordanul". Aghiazma mare este un dar deosebit: Iisus Hristos Se află coborât, împreună cu Duhul Sfânt, în apa aceasta, la rugăciunea Bisericii.

(extras din "Semnificația marilor sărbători creștine" - preot Boris Răduleanu)

MIHAEL EMINESCU, UN MARE NAȚIONALIST CREȘTIN

Motto: "Elementul românesc să rămână determinant. Geniul lui să rămână pe viitor norma de dezvoltare. Voim statul național, nu statul cosmopolit." (M. Eminescu - "Opere", vol. II, Ed. Prof. Crețu, 1939)

Cum anul acesta, la 15 ianuarie, sărbătorim 155 de ani de la nașterea poetului nostru național, vom prezenta câteva fragmente din extraordinara opera publicistică eminesciană care întotdeauna a fost ocultată de guvernele României. ("Neputând să te ajungă, crezi c-or vrea să te admire?" - Scrisoarea I). Despre conspirațiile împotriva lui Mihail Eminescu am scris în nr. din apr. 2004, astfel încât nu vom insista asupra acestui aspect.

Eminescu a fost precursorul legionarismului: citind, vă veți convinge singuri, și veți avea și răspunsul la întrebarea: "De ce a fost și este ocultată publicistica eminesciană, evidențiuindu-se doar creația lirică?"

"Un remeđiu radical ar fi numai o mână de fier, dreaptă și conștientă de telurile ei bine hotărâte, care să inspire tuturor partidelor convingerea că statul român moștenit de la zeci de generații care au luptat și suferit pentru existența lui, formează moștenirea altor zeci de generații viitoare, și că nu e jucăria și proprietatea exclusivă a generației actuale.

Acest sentiment istoric al naturii intrinsecă a statului și trebuitorarea mână de fier lipsesc însă din nefericire, încât departe de-a vedea existența statului asigurată prin cărmă puternică și prevăzătoare a tot ce poate produce nația mai viguros, mai onest și mai intelligent; suntem, din contra, avizați de-a aștepta siguranța acestei existențe de la mila sortii, de la pomana împrejurărilor externe, care să postuleze ființa statului român ca pe un fel de necesitate internațională." (Vol. I, pag. 343)

"Față cu faptul infiorător că mita este în stare să pătrunză ori și unde în țara aceasta, că pentru mită capetele cele mai de sus ale administrației vând sângele și avereua unei generații, față cu acest fapt infiorător nu mai există retorică, nici stil, nici joc de spirit - spiritul stă uimit și nu afă cuvinte, pana devine o armă slabă - aci începe funcția temnicerului și în țări mai primitive, unde însă monstruozitatea se și pedepsește monstruos, începe funcția călăului." (Vol. I, pag. 425)

"Mizeria morală care bântuie țara e o mizerie mai adâncă, dacă se poate, decât cea materială..." (Vol. I, pag. 465)

"Numai în virtutea acestui spirit nutrit sistematic este a putut să se erijeze pehlivănia în teorie de stat și să treacă violența și stăruința neîndupăcată, fie în bine, fie în rău, de cele mai de căpetenie virtuți ale omului de stat; numai astfel cel ce știe mai bine să lovească pe alții, putea să treacă de cel mai capabil om politic." (Vol. I, pag. 465)

"Caracterul obștesc al luptelor politice din viața publică a Românilor e că în mare parte nu sunt lupte de idei, ci de persoane." (Vol. I, pag. 524)

"Așa-zisul liberalism a adus în România distrugerea caracterelor." (Vol. I, pag. 549)

"Libertate, egalitate, fraternitate! Ce e mai frumos în lume decât ca tot ce se scurge în România, ca într-o mlaștină, să fie liber ca noi, egal cu noi, frate cu noi? Si pe când această plebe se-nmulțește pe zi ce merge, neamul nobil și drept, care cutremura odinioară pământul la un semn al lui Mircea Basarab, sărăceaște, scade și moare." (Vol. II, pag. 164)

NOTĂ: Întâlnim aceste observații și la legionari, motiv pentru care au fost etichetați - de dușmanii românilor - drept şovini, xenofobi etc., și au fost prizonieri și asasinați cu mii, încercându-se să-i scoată chiar și din istorie. Oare se va ajunge până într-acolo încât să fie și Eminescu scos din istorie?!

"Față de o asemenea privaliște în care virtutea se consideră de unii ca o nerozie, se taxează de alții ca o crimă, în care inteligența și știința, privite ca lucruri de prisos, sunt expuse învidiei nulităților și batjocurii caracterelor ușoare, în care cuminție se numește arta de a parveni sau de a trăi fără compensație din munca altora, spiritul cel mai onest ajunge în momentul fatal de cumpăna în care înclină a crede că în asemenea vreme și-n șa generație, însușirile rele ale oamenilor sunt titluri de recomandăție." (Vol. II, pag. 178)

"Sunteți voi Români? Cărțile ce le scrieți, legile ce le croiți, gândirea și inima voastră, complexiunea voastră fizică și morală, răsărăti din sămburii de stejar, ce împodobesc mormântul lui Ștefan cel Sfânt?

De la Seina, din Bizanț, din lulanare și din spelunci vă-ți cules apucăturile politice și morale, nu din istoria și din natura poporului nostru. De aceea ați fost ca virusului organismul viu al nației, de aceea corpul material al nației moare și se putrifică, pentru aceea, voi, paraziți, nu vă puteți acclimatiza, pentru că voi, etnic și moralicește, sunteți străini cu totul de substanță din care e compus neamul românesc. Ne e rușine că ați uzurpat numele de Român, rușine că strămoșii sunt condamnați a purta același nume, cu care vă drapăți corupția și mizeria de caracter." (Vol. II, pag. 272)

"Dar care-i semnul prin care se disting acești oameni neasimilați?... Noi zicem prin sterilitate fizică și intelectuală. Sunt intelectuali și fizici sterpi, sunt catări în toată privința..."

Constatăm apoi la ele simptome permanente de slăbiciune intelectuală. La ei mintea e substituită prin violență. Violența e un semn de slăbiciune, căci mintea omenească veritabilă stă în raport direct cu capacitatea de a pricepe în mod dezinteresat un adevăr.

Ca slăbiciune de caracter e de citat falsitatea. Prietenosi, lipindu-se și măgulind pe oricine, de care au trebuință, ei urăsc în realitate orice putere

superioară, fie intelectuală, fie de caracter. Istoria lui Tudor și a lui Cuza ar ilustra această teorie." (Vol. II, pag. 294)

"Românul e deja străin în țara lui proprie, nimic n-a mai rămas decât numirea geografică." (Vol. II, pag. 356)

"Nu acel om politic va fi însemnat, care va inventa și va combina sisteme noi, ci acel care va rezuma și va pune în serviciul unei mari idei organice, inclinările, trebuințele și aspirațiunile preexistente ale poporului său." (Vol. II, pag. 438)

NOTĂ: De aceea fascinează Căpitanul: pentru că a știut - și a reușit - să rezume și să pună în serviciul unei mari idei organice, trebuințele și aspirațiile poporului său.

"Nu alegem vorbele după cum îndulcesc sau înăspresc lucrul, ci după cum acopăr, mai exact, ideea noastră. Nu vorbele, ci adevărul ce voim a-l spune e aspru." (Vol. II, pag. 455)

"Căpătuirea numărului nesfârșit de nulități, de oameni absolut improductivi, din care se compune partidul...

Un singur remediu există în adevăr în contra acestor rele, dar trebuie aplicat cu toată rigoarea, cu tot exclusivismul: munca, acest corelat mecanic al adevărului; adevărul, acest corelat intelectual al muncii. Dar muncă, nu nimicuri, nu mâncare de muști pe apă! și adevăr, nu fraze lustruite și negușorii de vorbe." (Vol. II, pag. 475)

"Și-n acest popor nenorocit nu se mai află destulă energie morală pentru a ridica securea și a se scăpa de asupritori. În toate provinciile Daciei lui Traian, poporul autohton e o vită menită a ține în spate populații străine." (Vol. II, pag. 478)

"Și care-i scopul cu care se nimicește moralmente și fizic poporul nostru, căci statistică ne dă dreptate: în toate privirile se nimicește. Dacă în fruntea guvernului ar fi o comisie străină, am ști scopul: substituirea. Există străini care nu fac nici un mister din aceasta: alt popor pe aceeași expresie geografică e parola multora din ei... Politica străină, împreună cu străinii ce ne guvernează, tind la substituția elementului român prin scursături din toate unghurile lumii." (Vol. II, pag. 510)

"Doamne al veacurilor, unde e acel singur om, care să puipe pe străini la locul lor, să curete România de tot ce-a fost mai dezechit, mai ocolitor de muncă, mai stricat dincolo de Dunăre, de ciușa astă orientală?

Unde e acel singur om...ca să nu ni se mai pară țara aceasta o colonie greco-bulgară, o societate străină de exploatare, condusă de cel mai străin dintre ei, de dl. C.A. Rosetti? Dar să-i o spunem, spre măngâierea d-sale și a partizanilor, nu mai sperăm în venirea unui asemenea om.

Acest popor românesc e atât de sărăcit, atât de ametit prin fraze, atât de căzut, încât un asemenea om ar muri sub garduri, ca Șincai ori ca Avram Iancu, sau să găsească cineva să-l vânză, precum pe Tudor I-a vândut sărbul Macedonski și în același timp în care acel singur om ar zăcea la pușcărie sau la ocnă, tot unui C.A. Rosetti sau unei Caradale i s-ar vota pensie reversibilă, pentru că ar fi scăpat țara de un asemenea om." (Vol. II, pag. 481)

NOTĂ: O profetie împlinită! Așa cum observa și Const. Papanace în carte "Mihail Eminescu, un precursor la legionarismul", această frază a marelui poet, reprezintă vestirea Căpitanului. Si când acel Om așteptat de însuși Eminescu, a apărut, înălțând, prin sacrificiu și muncă benevolă, biserici, școli și case pentru români sărăciți în țara lor, când acel Om a reușit să antreneze la luptă și la muncă o generație, pentru ridicarea neamului românesc, a fost strangulat noaptea, în pădure, de autorități! Si, într-adevăr, se vorbește încă despre această monstruoasă crimă ca despre un lucru mare!

"Nu e indiferent pentru un popor al cărui principiu se datorează ridicarea unui om în mijlocul lui, dacă ea se datorează tăriei, curajului, energiei - tot atâta numiri diverse pentru principiul puterii de muncă și pentru bărbătie, sau dacă ea se datorează speculei, apucăturilor, instinctelor, instinctelor feline și oarecum femeiești ale omenirii.

Nu e indiferent pentru viața unui popor ca, în loc de stejar, să răsără slabul și pururea de vânt legănatul mesteacăn.

Nu e indiferent dacă cei ce se ridică au sau nu rădăcini adânci în pământul țării.

Nu e, într-un cuvânt, indiferent dacă soarta unei țări e condusă de oamenii ei proprii sau de aristocrația diferențelor de prej și diferențe/lor de opinii, de aristocrația cursului de bursă și a limbuielui." (Vol. II, pag. 531)

SUNT SIMIST, DAR MĂ TRATEZ (IV)

(continuare din numărul trecut)

SCURTĂ INTRODUCERE LA CAP. IV AL SERIALULUI

- REFLECTII -

M-am întrebat de ce antisimistii n-au analizat până acum scrierile lui Horia Sima care constituie, ele însă, cea mai bună dovadă a gravelelor lui abateri - nu numai de la principiile legionare, ci de la orice normă morală și socială,

și cred că se pot da două răspunsuri, la fel de valabile:

- se rezistă cu greu la citirea a cca. 1 000 de pagini în care autorul repetă, se contrazice, dă explicații ridicolă, sare de la una la alta pentru a se întoarce apoi la diverse evenimente controversate;

- supraviețitorii elitei legionare au considerat că mărturiile lor erau suficiente.

Simiștii însă pretind cu îndârjire că toți (!) antisimistii (în frunte cu tatăl Căpitanului, comandantul Bunei Vestiri Dumitrescu-Borșa, comandanții Papanace, Palaghiță etc.), din diverse motive, ar ... minti! (!?)

Bineînțeles că e aberantă asemenea pretenție, dar pentru a evita lungi explicații și dispute colaterale, există o singură metodă infailibilă pentru dovedirea imposturii simiste: memoriile lui Sima sunt cel mai cumplit explozibil al mitului simist.

Nici cel mai mare antisimist nu l-a prezentat vreodată pe Sima în lumina în care se proiectează el însuși...

De aceea, cred că pentru păstrarea mitului ar fi trebuit ca Sima să nu-și fi scris niciodată memoriile...

Există însă două proverbe românești: unul despre fudulie, iar celălalt despre întoarcerea, după ani, la locul faptei...

Continuăm serialul cu obișnuita NOTĂ:

Pentru o înțelegere mai bună a relatărilor memorialistului (pe care le-am reprodus întocmai), am considerat utile câteva comentarii însotite de subtituri și sublinieri în text.

***

HORIA SIMA - "Era libertății", vol. II (Ed. "Gordian", Timișoara, 1995)

- citate și comentarii -

ALTE "REALIZĂRI" ALE REGIMULUI SIMIST

N. RED.: Asasinatele de la Jilava și asasinarea lui N. Iorga și a lui Madgearu nu au fost sănătionate în nici un fel de șeful de atunci al Legiunii, H. Sima. Mai mult: în totală contradicție cu principiile fixate de Căpitan, s-a opus deferirii asasinilor Justitiei. De aceea aceste asasinate apasă asupra regimului simist.

I) ASASINATELE DE LA JILAVA

MAI MINTE-NE, DAR MĂCAR FĂ-O INTELIGENT

Căpitanul fusese îngropat la Jilava (în afara fortului) și începuse deshumarea (care s-a terminat pe 27 nov. 1940).

O parte dintre asasinii Căpitanului și ai elitei legionare se aflau închisi în acest fort (Jilava).

Erau anchetați de către Comisia Specială de Ancheta Criminală din cadrul Ministerului Justiției, urmând să fie judecați și pedepsiti - conform legii.

Dar în noaptea de 26/27 nov. 1940, la ora 12, au fost toti împușcați:

"Comunicatul final a fost redactat de Colonelul Dragomir și a fost revizuit de mine și de Mihai Antonescu, având următorul conținut:

Comunicatul Președintiei Consiliului de Miniștri:

<<În noaptea de 26-27 Noiembrie, cu ocazia deshumării osemintelor de la Jilava, legionari care lucrau la această deshumare, au pătruns în închisoare și l-au împușcat pe unii detinuți politici aflați acolo, considerați ca autori principali ai crimelor săvârșite împotriva Căpitanului și legionarilor sub fostul regim.>> (pg. 70)

N. RED.: Aceast comunicat - "revizuit" de Sima - este total eronat.

Așa cum s-a demonstrat ulterior la proces, după căderea statului național-legionar, de către Curtea Martială, în Dosar 622/1941, NU legionari care participau la deshumarea Căpitanului au săvârșit masacrul, CI garda de serviciu din acea noapte, formată din membri ai Poliției Legionare:

"Autorii asasinatelor făceau parte din garda legionară de serviciu în acea noapte, alcătuită din ofițeri de Poliție legionară." (extras din Sentința Curții Martiale nr. 145/1941, Dosar 622/1941)

N. RED.: De altfel, în carteaua următoare de memorii ("Prizonieri ai Puterilor Axei"), însuși Sima este nevoit să abandoneze minciuna și să se predea evidenței:

"O serie de elemente care lucrau la Prefectura de Poliție au participat la execuțiile de la Jilava și fapta acestora a fost atribuită Colonelului Zăvoianu la proces." ("Prizonieri ai Puterilor Axei", Ed. Mișcării Legionare, Madrid, 1990, pg. 69)

N. RED.: Sima însuși recunoaște că masacrul fusese săvârșit de garda legionară de serviciu în acea noapte, iar nu de legionarii participanți la deshumarea Căpitanului.

Asta însă nu-l împiedică să ne împuizeze capul cu vina imaginată a legionarilor care deshumau osemintele Căpitanului, pe parcursul a două pagini din "Era libertății" (pg. 65 - 66).

Ce credibilitate mai poate avea acest om încurcat, cu îndârjire evidentă, în propria plasă de minciuni?

- CUCURIGU, BOIERI MARI!

"<<Se vor aplica sanctiuni severe. >>" (pg. 70)

N. RED.: Sanctiunile "severe" promise oficial au fost identice cele aplicate lui Carol al II-lea, adică nule!

MAI MULT: pentru salvarea de judecata oficială a statului, Sima a oferit, la schimb, renunțarea Mișcării la ancheta oficială a criminalilor rămași în viață care masacraseră elita legionară, anchetaflată în curs la Ministerul Justiției!

"Nici oamenii regimului carlist nu vor mai fi urmăriți, aplicându-li-se numai sancțiuni administrative, și nici legionarii culpabili de recentele delicte." (pg. 79)

"În urma unei convenții avute cu Mihai Antonescu [ministrul Justiției - n. red.], i-am cerut acestuia să suspende activitatea Comisiei de Ancheta Criminală." (pg. 79)

Sima, șef al Legiunii și vicepreședintele Consiliului de Miniștri, s-a întors cu gen. Antonescu și cu ministrul Justiției ca să nu-i judece pe legionarii care încălcaseră atât legile Statului, cât și cele legionare!

O ÎNTREBARE DE BUN SIMT:

- De ce Sima s-a străduit atât ca să nu fie judecați legionari care comiseră asasinatele din 27 nov. 1940?

Explicația lui pentru acest târg odiu este de-a dreptul infantilă: că vroia să evite neliniștea opiniei publice și eventuale tulburări dacă s-ar fi judecat legal toate crimele (!?)

Liniște în țară ar fi fost tocmai dacă Sima nu-ar fi intervenit în procesul justiției. Pe când astfel, increderea oamenilor în dreptatea Statului Național-Legionar fusese spulberată.

"Era în Ajunul Anului Nou. (...) În afara de prefectii, legiunile de jandarmi și garnizoanele militare au fost alarmate pentru a lua măsuri de protecție a foștilor oameni politici." (pg. 103)

N. RED.: Toți erau extrem de îngrijorați și își imaginau alte asasinate în masă, din moment ce asasini, aflați la putere, fuseseră ocrotiți de rigorile legii.

Ca măsură de siguranță pentru ordinea publică, la începutul lunii următoare, pe 3 dec. 1940, gen. Antonescu dispusec trecerea Jandarmeriei din cadrul Ministerului de Interne (legionar), sub comanda sa directă:

"Un Decret al Conducătorului Statului dispune treccerea Corpului Jandarmeriei de la Interne sub autoritatea directă a Sefului Statului." (pg. 102)

"Lovitura dată Generalului Petrovicescu era un preaviz că în scurtă vreme va urma înlocuirea acestuia de la Ministerul de Interne." (pg. 102)

N. RED.: Gen. Antonescu își pierduse orice încredere nu numai în corectitudinea lui Sima, ci și în cea a legionarilor... Deci asasinatele rămase nepedepsite au făcut parte dintr motivele îndepărtării de la guvernare a legionarilor conduși de Sima.

UN RĂSPUNS - TOT DE BUN SIMT:

Revenind la întrebarea de mai înainte, tatăl Căpitanului, prof. I. Zelea Codreanu, ne oferă singura explicatie logică (deși juridic nu s-a demonstrat implicarea lui Sima în asasinate):

"La aceasta răspund că toate au fost poruncite și săvârșite numai spre a astupă gura lui Moruzov care l-ar fi dat de gol pe Sima despre legăturile intime pe care le-au avut amândoi în orânduirea atentatelor care trebuiau

să pregătească asasinarea Căpitanului." (declarația înscrisă la Tribunalul Militar, Cabinetul 10 Instrucție, Dosar 622/1941)

N. RED.: Printre cei asasinați la Jilava a fost și Mihail Moruzov, fostul șef al Serviciului Secret de Informații, despre al cărui rol, alături de SIMA, în ASASINAREA CĂPITANULUI și a ELITEI LEGIONARE, există mărturii scrise ale supraviețuitorilor (I. Dumitrescu-Borșa, Const. Papanace, I. Zelea Codreanu și a.

Mentionăm că Moruzov se afla deja în ancheta Ministerului Justiției, deci adevărul despre complicitatea lui Sima la asasinarea camarazilor urma să fie făcută publică, fapt ce ar fi dezvăluit încă de atunci impostura lui Sima.

În încheierea acestui episod, reproducem alt fragment din declaratia tatălui Căpitanului:

"Cât despre făptașii-instrumente, apoi ei ori nu au fost deloc legionari de ai Căpitanului, ori au fost trădători conștienți. Întrucât ei ori nu au cunoscut legile Căpitanului, ori le-au înfruntat. Legea fundamentală a Căpitanului este că legionarul răspunde de fapta sa chiar cu pretul vietii!"

II) ASASINAREA PROFESORILOR NICOLAE IORGA ȘI VIRGIL MADGEARU

CRUDA REALITATE

Tot în ziua următoare asasinelor de la Jilava au fost sechestrati și istoricul N. Iorga, și prof. Virgil Madgearu.

Madgearu a fost ridicat de la vila lui din București la ora 14, iar Iorga a fost ridicat de la Sinaia, la ora 18 (de aceeași echipă, condusă de Traian Boeru).

După propriile declarări, Sima a aflat imediat atât despre ridicarea lui Madgearu, cât și despre a lui Iorga:

"Madgearu a fost ridicat de acasă pe la amiază. Alarma pentru arestarea lui s-a dat pe la orele două după-masă. Am fost informat pe două căi: prin Nicolae Petrașcu, secretarul general al Mișcării, și prin familia lui Madgearu, care a telefonat la Președinție." (pg. 73)

"În cursul după amiezii, să fi fost pe la orele 6, am aflat și de ridicarea lui Iorga de la vila lui de la Sinaia." (pg. 73)

N. RED.: Sima spune că a dat telefoane "în toate părțile" "cerând tuturor să le dea de urmă":

"N-am putut face altceva decât să telefonez în toate părțile, semnalând dispariția lui Madgearu și Iorga și cerând tuturor să le dea de urmă și să-i pună la adăpost." (pg. 73)

N. RED.: Sima susține că a telefonat pentru salvarea lui Iorga și Madgearu, neprecizând însă unde anume. Era "la mintea cocoșului" ca Sima să sună la Ministerul de Interne, iar nu aiurea, "în toate părțile" (?).

PENTRU CĂ:

- Madgearu fusese deja ridicat din București la ora 14 (iar Sima aflat de aceasta chiar la ora 14);

- Iorga a fost ridicat din Sinaia în jurul orei 18, iar Sima a fost informat imediat de sechestrarea lui Iorga (la ora 18);

- Iorga a fost asasinat câteva ore mai târziu, lângă București.

DECI, dacă SIMA ar fi telefonat la Ministerul de Interne măcar la ora 18, adică măcar la afilarea veștii sechestrării lui Iorga, ca să fie blocat unicul drum de la Sinaia spre București, iar toate mașinile să fie opriate și controlate, IORGĂ ar fi scăpat cu viață!

UN CIRC IEFTIN

După câteva ore de la primirea veștilor că Madgearu și Iorga fusese ridicăți de acasă de niște legionari, Sima pleacă pe Valea Prahovei, cincă în misiune de salvare. Dar:

"În acel moment, apare jos, în curtea Președinției, Ilie Niculescu, șeful Răzăleștilor; cu o știre și mai proastă. Are informații sigure că Iorga nu mai este în viață. A aflat vestea de la un legionar care luase parte la expediție și se întorsese de pe Valea Prahovei." (pg. 73)

N. RED.: Deci, deși i se confirmă clar că Iorga fusese asasinat și că un legionar care participase la crimă se întorsese deja din "expediție" de pe Valea Prahovei, Sima își continuă drumul spre Valea Prahovei - cincă spre a-l salva măcar pe Madgearu.

Madgearu însă fusese răpit înaintea lui Iorga, iar dacă Iorga fusese deja asasinat, ce sănse mai puteau exista ca Madgearu să se fi aflat în viață?

"Am ajuns la Câmpina pe la unu noaptea. Locuința Prefectului era păzită de jandarmi." (pg. 74)

"Aflând la Ploiești că se găsește și el în pericol, am pornit în goană spre Câmpina spre a-l lua sub ocrotire.

M-am oferit să dorm în noaptea aceea în casa lui, împreună cu însoțitorii mei, spre a nu se întâmpla ceva rău." (pg. 75)

N. RED.: Sima rămâne în acea noapte la prefectul de Prahova "ca să nu se întâpte ceva rău" - deși prefectul era în deplină siguranță, locuința acestuia fiind păzită de jandarmi, iar Sima plecase, de fapt, să-i caute pe răpitori și pe Madgearu!

Practic, toată povestea apare ca un circ ieftin, un alibi dubios:

"În sfârșit, Antonescu fusese martor și știa din rapoartele ce le primise că de mult m-am străduit ca să evit lui Iorga și Madgearu săngerosul lor sfârșit." (pg. 76)

LUPUL MORALIST

Sima, revenit în București, stă de vorbă cu făptașii, dovedind că știa perfect atât principiile Mișcării Legionare, cât și rolul celor aflați la putere într-un stat și rolul Justiției:

"Dimpotrivă, Corneliu Codreanu stabilise, în eventualitatea că Legiunea ajunge la putere, <<opera legală de pedepsire>>. Se poate răzbuna cineva când este în opozitie și acei ce detin frânele guvernării nu respectă legea, săvârșind abuzuri, violente și crime. (...) Dar un Stat nu se răzbună. Un Stat lasă justiției sarcina de a-i pedepsi pe vinovatii." (pg. 77)

N. RED.: Cu toate acestea însă, Sima, reprezentant al Statului și șef al Mișcării, s-a împotriva deferirii criminalilor Justiției!

Nici măcar pe linie legionară n-a luat nici o măsură.

(OBSERVAȚIE: Căpitanul decretase: "Suntem cu totii pierduți atunci când închidem ochii la greșelile legionarilor, pentru că ne sfârâmăm linia de viață legionară, legile noastre, în virtutea cărora trăim ca legionari în lume." - Circulara din 23 mai 1935,

iar legionari care îl împușcaseră pe Duca, Stelescu și A. Călinescu se predaseră de bună voie autorităților, asumându-și răspunderea, supunându-se legii și ispășindu-și pedeapsa, conform principiilor fixate de Căpitan.)

CHIRURGIE ... CU GLOANTE

În încheierea capitolului asasinelor, Sima declară:

"În noaptea de 27/28 Noiembrie, trebuie clar precizat, n-a fost ucis marele istoric Nicolae Iorga, ci execrabilă figură a omului politic Nicolae Iorga." (pg. 81)

N. RED.: Antologică frază: asasini nu l-au omorât pe istoricul Iorga, ci doar pe ... omul politic Iorga!!

Dar "partea neucisă" a lui Iorga - adică istoricul - n-a mai scris un rând, începând din 27 nov. 1940.

Pare-se că inedita operație chirurgicală - cu gloante - pentru separarea celor doi Iorga (istoricul și omul politic), n-a reușit...

Din păcate, însă, noroiul împroșcat de aceasta pe imaginea Mișcării nu s-a sters nici azi:

"Uciderea lui Iorga a oferit dușmanilor noștri o armă de mare eficacitate, cu care au tras în Mișcare și pe care n-au mai lăsat-o din mâini nici până astăzi." (pg. 82)

(continuare în numărul viitor)

Nicoleta Codrin

Carte legionară celebră

Serialul "Carte legionară celebră" continuă cu extrase din cărțile "Crez de generație" și "Cranii de lemn", pentru că luna aceasta, la 13 ianuarie, s-au împlinit 67 de ani de la căderea eroică a autorilor acestora, ION I. MOTĂ și VASILE MARIN, pe frontul de luptă împotriva bolșevismului.

Ca în fiecare an, pe 13 ianuarie,

Acțiunea Română a organizat o slujbă de pomenire (oficiată de preotul Ioan Malciu de la Biserica Dichiui), și apoi o comemorare (anul acesta, la sediul nostru), la care au participat legionari vechi și tineri, și simpatizanți,

iar Cuvântul Legionar onorează memoria celor doi celebri comandanți legionari prin publicarea câtorva impresii ale acestora din Spania, unde echipa legionară s-a prezentat, prompt, pentru apărarea creștinismului.

(Anul trecut, în ianuarie, am publicat reperetele biografice ale lui Ion Moță și Vasile Marin, iar despre războiul civil din Spania dintre comuniști și naționaliști am scris în numerele din iulie și aug. 2004.)

Comemorare Moță – Marin - 2005

Echipa legionară (de la stânga la dreapta):
Gen. Gh. Cantacuzino, Ion Moță, Gh. Clime, N. Totu, Bănică Dobre,
Alecu Cantacuzino, Vasile Marin; în față, preot I. Dumitrescu-Borșa

***

VASILE MARIN - "CREZ DE GENERAȚIE" (II) NOTE DIN DRUMUL SPRE FRONTUL SPANIOL

Intrăm în Spania

Treptat, peisajul se mai îndulcește și la amiază ajungem la Fuentes de Onoro, punctul de frontieră al Spaniei cu Portugalia.

Aproape fără nici o formalitate (vizita noastră e anunțată) trecem în trenul spaniol, tot cu aspect de război, și pornim în sfârșit către Salamanca, punctul de orientare în Spania, cartierul general al șefului de stat, generalismul Franco.

Atmosfera e complet schimbată.

Încă de la graniță apar răniți în convalescență, care se plimbă pe peronul gării. Multe uniforme. Două surori de caritate fac o chetă printre rarii călători pentru crucea roșie spaniolă. Domnul General oferă cu generozitate obolul nostru. Din gări se suie mulți, tot mai mulți ostașii Spaniei naționaliste. Uniforme de tot felul și mai ales insigne care de care mai variază: capele cu două înălțări, fără cozoroc, ale legionarilor (Tercio), capelele bleumarine ale falangiștilor (S.O.N.S. - Falanga spaniolă a cuburilor de ofensivă național-sindicalistă), beretele roșii ca macul ale carliștilor, Requetes (partidul catolic legitimist navarez) și din loc în loc turbanele albe ale marocanilor.

Peste tot voie bună și sincer entuziasm. Tinerii luptători sunt conduși la gară de mame, soții, ori iubite, care, nici una, dar absolut nici una, nu boesc sau se vădă. Toți înțeleg marele moment istoric prin care trece Spania, și cu autentică nobilă răspund la chemarea patriei.

Imediat suntem identificați și de pe perioane suntem salutați romani. Am stat de vorbă cu Requetes și Falangiști prin gări și mulți dintre ei erau perfect informați despre "Guardia del Ferro" și despre "Total pentru Tară". Immediat ce luam contactul, între ei și noi se stabilea o comunitate deplină, care se făcea și pe temeuriile săngelui înrudit, dar mai ales pe afinitatea de simțăminte în lupta comună pe care o ducem contra masono-marxismului diavolesc.

Seară am ajuns în Salamanca. La gară am fost primiți oficial de reprezentanții generalismului Franco, care a delegat să ne primească pe însuși șeful său de protocol. Immediat, din gară chiar, pe lângă dl. general Cantacuzino a fost atașat maiorul (comandante) Ricardo VillaTba, unul dintre eroii apărători ai Alcazarului, rănit, cu brațul încă în eșarfă, iar pe lângă restul delegației sublocotenentul oGarzon, recent rănit în luptele de la Madrid. În automobile am fost conduși în camere reținute special la două din cele mai bune hoteluri din Salamanca. Înălță după de Externe al guvernului naționalist, De Serrat.

Sâmbătă, 5 Decembrie.

Însoțiti de ofițeri alășați pe lângă misiunea noastră, am vizitat Salamanca, un oraș tipic spaniol.

Veche cât nobila istorie a Spaniei, Salamanca are în centru o imensă piață perfect pătrată, închisă complet de o galerie în cel mai pur stil roman.

Pe sub arcade spaniole, prin străzi înguste de cetate medievală, ne-am purtat pașii înspre Universitatea cea mai veche a Spaniei.

În drum ne-a ținut pentru multă vreme, Catedrala uriașă, construită în sec. XI. Imensă, măreță, cu toate podobazele arhitecturii și ale sculpturii, ne-a strivit sub măreția ei. și chiar dacă n-ar fi să lupți decât pentru apărarea unor asemenea divine comori de artă și tot ai merge senin la moarte! Te înțelegă, și se răzvrătește în tine întreaga ființă, la gândul că toată minunea aceasta ar putea fi atacată într-o zi de obuzele bestiilor roșii și că sculpturile cele fără egal ar putea constitui ținte pentru granatele azvările de mâna trogloditilor marxiști. Am trecut apoi tâcuți și înmormâruiți în bătrâna cetate a culturii, străvechea Universitate din Salamanca.

***

Martă, 8 Decembrie. (...)

Însoțiti de comandantul Villalba, unul dintre apărătorii Alcazarului, și de căpitanul Agulla - alt erou - vizităm ce a mai rămas din Alcazar.

Cu neputință de descriere...

Printre schelete de fier, mormane de moloz, blocuri de cărămidă, gropi de căte 15 m., păsim ca într-un decor ireal, în vreme ce maiorul Villalba ne evocă pas cu pas tragedia celor 72 de zile.

După trei zile de rezistență la porțile orașului, organizată numai cu 72 de oameni de către același brav Villalba, nicidecum mai prejos decât eroul dela Termopile, Alcazarul, simbolul vechii Spanii, și-a apărat timp de aproape 3 luni, singur, împotriva tuturor mijloacelor de distrugere întrebuințate de copiii Sataneli.

Efectivul Alcazarului asediat? Populația civilă, 800 de suflete. Apărătorii propriu zis, 1200 de oameni: 700 guarzi civili, 8 cădeți, 200 de soldați de la școală militară, 50 de soldați de la școală de gimnastică și 200 de falangiști. Pierderi: 81 morți, 500 răniți.

Toată lumea aceasta a trăit 72 de zile cu 100 grame carne de cal, 1 litru de apă pe zi de fiecare și pâine fabricată acolo din grâu pe care l-au adus dintr-un depozit, cu ocazia unui contraatac dat anume în acest scop. (...)

Mâna lui Dumnezeu peste tot...

La Alcazar nu s-au apărat oamenii aceștia în frunte cu Moscardo, ci însăși istoria Spaniei, prin cel mai autentic paladin al ei, Alcazarul.

Sub Crucea lui Hristos, cavalerii Alcazarului au înscris în carte eroismului uman o pagină nouă și cu deosebire glorioasă.

Îeșim din Alcazar cu convingerea că, pe deasupra tuturor instrumentelor Diavolului în luptă cu Divinitatea, se înălță sublim eroismul pus în slujba Crucii care învinge tot, absolut tot.

ION I. MOȚA - "CRANII DE LEMN" (I)

FRAGMENTE DE SCRISORI

Motto: "Și să faci, măi Corneliu, din țara noastră, o țară frumoasă ca un soare, puternică și ascultătoare de Dumnezeu! Trăiască Legiunea!"
(Ion Moța - fragment din scrisoarea adresată Căpitanului, 22 nov. 1936)

"După aceste lucruri personale, iată, deoarece e vorba de despărțire, îți urez ocrōirea lui Dumnezeu și biruință căt mai apropiată.

Sunt fericit, și mor bucuros cu această mulțumire, că am avut puțină de a simți chemarea ta, de a te înțelege și de a te servi. Căci tu ești Căpitanul!"

(fragment din scrisoarea către Căpitan, 22 nov. 1936)

"Se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Christos! Se călătina ordinea creștină a lumii! Puteam noi să stăm nepăsători? Nu e o mare binefacere sufletească pentru viață viitoare, să fi căzut în apărarea lui Christos? Astfel, pe lângă durere, nu se poate să nu simți și o mare înălțare sufletească. Dumnezeu să vă dea puterea de a purta suferința aceasta și a o birui."

(fragment din scrisoarea către părinți din 22 nov. 1936)

"Trebuie să mai adaug, spre a înălța orice judecăți greșite, că eu n-am fost trimis de nimene în Spania ca să î se facă vreo răspundere pentru asta, eu singur am avut, cel dintâi, gândul și dorința de a lua parte la aceste lupte pentru care am cerut și am primit aprobarea **Şefului nostru**, mărginind el această aprobare la numai o lună de zile.

Niciodată n-aș fi primit să fiu înlocuit prin altcineva, căci sufletul meu îmi cere și-mi cere împlinirea acestei datorii, care am și dus-o la împlinire.

Nu e adevărat, ce spuneau unii, că, rămas în țară, puteam fi mai de folos, și eu și soții care am luat acest drum, luptei de acasă. Biruință morală pe care noi o vom căstiga în Spania - cu orice jertfe - va fi mai mare pentru lupta națională, decât tot ce am mai putea face în restul vieții noastre, ba și dincolo de ea... Acesta e adevărul."

(fragment din scrisoarea către părinți din 1 dec. 1936)

LA NAȘTEREA DOMNULUI

articol trimis de Ion I. Moța de pe frontul spaniol și publicat în "Libertatea", în dec. 1936,
din care am extras un fragment:

Fiara roșie va fi biruită, fără îndoială, până la sfârșit. Căci **Biserica întemeiată de Domnul Christos nu va putea fi doborâtă "nici de porțile iadului"**.

Dar, iată că, totuși, în țările unde comunismul diavolească a biruit, Biserica a fost doborâtă. Nu pentru veșnicie, dar totuși a fost doborâtă pentru veacul de azi, iar în locul ei s-a înstăpânit puterea diavolească a necredinței, a stricăciunii, cu suferințele și moartea sufletească și trupească a oamenilor de azi.

Noi credem în invierea Bisericii atât în Rusia cât și în Spania comunistă.

Dar această inviere, că și măntuirea țării noastre de pacostea stăpânirii lui Anticrist, atârnă de vrednicia noastră!

Dumnezeu a spus că Biserica nu va fi doborâtă "nici de porțile iadului", pentru că Dumnezeu a avut încredere în vrednicia oamenilor, în alipirea lor de Dumnezeu. Dacă însă noi nu ne vom trezi și nu vom porni la împlinirea datoriei noastre, în războiul pe care l-au pornit oștile diavolești, atunci prăbușirea va veni, cum a venit și aiurea.

Și cine știe cale veacuri de îspășire, în robie și chin, vor trebui să treacă peste viațile nenorocirilor noștri urmași, până când să vrednicim a ne bucura din nou de stăpânirea Bisericii asupra sufletului oamenilor!

Ceasul de azi e un ceas greu. De împlinirea drepturilor noastre în acest ceas, atârnă faptul că rândurile viitoare de oameni: copiii, nepoții și străneput noștri, să se bucură ori apoi să plângă în ziua nașterii Domnului.

Să nu lăsăm pe urmași noștri să piardă binefacerile sufletești ale Nașterii Mântuitorului! **Să nu le lăsăm o țară fără Biserici, fără icoane, fără ocrōirea măinii lui Dumnezeu!** Să nu lăsăm copiilor noștri o viață în care vor fi pierdut pe Christos!

Iar pentru aceasta, să nu fugim din fața jertfei pentru apărarea Crucii!

Nu mai această jertfă poate răscumpăra, pentru urmași noștri, pe Iisus Christos, numai prin această jertfă îl vor putea avea pe Christos printre ei în zilele de Crăciun ale anilor viitori, ale veacurilor viitoare.

Căci fără luptă vitează, nici Arhanghelul Mihail n-a putut goli cerul de oștile lui Lucifer, de oștite îngerilor răsculați.

Legionarii români care, în aceste zile de Crăciun, luptă pentru Cruce pe pământul spaniol, vă cheamă să-i urmați!

AUTOBIOGRAFIE

Astfel, sufletul nostru rămas legat de o altă lume, rătăcește azi într-o viață care nu e a noastră. Față de lumea de acum noi ne simțim străini, în ea nu ne găsim un alt rost decât acela de a o curma spre a înlătura vremurile de demult și a le spori frumusețea țării și dreapta rânduială românească.

S-ar părea astfel că eu și camarazii mei suntem un fel de ciudate făpturi cu două vieți, un fel de strigoi ridicați dintr-o lume apusă spre a purta duhul spaimei de azi. Chiar așa suntem. **Suflete dezrădăcinate**

care, purtându-și neodihna peste o viață dărămată, nu vor avea pace nici în mormânt până când nu vor ridica din nou ceea ce altii au până înălțat, au risipit și au pus sub blestem.

Oamenii veacului de astăzi să-și opreasă o clipă huzurul și nepăsarea și să asculte ciudatele zgomote care frământă adâncurile neînțelese și chiue cu vânturile nopții. Și să știe: se apropie stăpânirea strigoilor, cumplită!

***

CUM AU MURIT ION I. MOȚA ȘI VASILE MARIN

"Spre ziua inamicul a început un bombardament vîjelios de toate calibrele asupra trupelor noastre, apoi începutul cu încetul s-au potolit. Pe la orele 12 iar s-a pornit cu moarte pe noi.

Era un zgromot, un foc de nu se mai putea săli ce este, tranșeele erau aruncate în aer.

Morți, grenade, răcnete.

Deodată, la orizont, apar tancurile rusești: am numărat 17. Pe lângă bombardamentele artilleriei mai sosesc și tancurile să verse foc. Tunurile lor cu tragere rapidă seceră, mitralierele varsă puhoi de gloanțe.

În spatele lor infanteria vine în rânduri dese. Începem și noi a împușca în ei. Tunurile antitanc intră în funcție. Artleria noastră răspunde celei inamice.

Un obuz vine înspre noi. Se simte după șuierat că va cădea aproape. Ne culcăm în fundul tranșeei.

Părintele Dumitrescu fredonează "A-nceput vîfornița cea mare".

O răbușneală grozavă. Am impresia că s-a dărămat tot cerul pe noi.

Sărim în sus. Inamicul se apropie. Pușca mitralieră nu mai funcționează. În toate părțile răniți.

Pentru moment nu ne dăm seama de dezastru. Alecu se repede la pușca mitralieră și încearcă să o pui în funcțiune. Dușmanul înaintează mereu. Obuzul a ucis și a rănit întreaga noastră secție.

Alecu se uită și vede pe Moța și Marin morți. Cu un răcnet nebun ne strigă acest lucru. Noi tragem de zor cu pușca. Dușmanul e aproape de tot. Peste câteva clipe vom fi înconjurați și uciși. Dar ne vine în ajutor altă grupă cu o pușcă mitralieră și reușim să oprim inamicul pe loc.

Alecu desface haina lui Ionel Moța, scoate tricolorul cu care era încins și-l așterne peste ei. Din buzunarul lui Ionel cade ceasul. A stat din cauza exploziei. Arată ora 4.45.

Inamicul, ținut de focul nostru, începe câte puțin să se retragă.

Ducem corpurile băieților într-o casă, facem un fel de masă, aprindem un căpșel de lumânare. Părintele Dumitrescu rămâne de veghe să facă rugăciuni."

(extras din cap. "Majadahonda" al cărții "Crucificări" - Bănică Dobre)

Cuvântul Legionar, prin apariția sa, în urmă cu un an și jumătate, a vrut, printre altele, să fie și o punte de legătură între români aflați pe toate meridianele lumii.

Pe lângă eforturile materiale mari legate de costurile publicației noastre și de cele de distribuție și expediere, s-au adăugat și altele, de natură diferită: muncă multă, benevolă, sacrificarea unei mari părți din timpul liber, dar am avut deosebită satisfacție să primim mesaje de mulțumire și, mai ales, de apreciere privind conținutul ziarului.

Oameni pe care nu-i cunoșteam și-au făcut abonamente, au oferit donații, deși revista expediată nu era însoțită de nici o scrisoare. Au făcut diverse sugestii, ba unii chiar s-au oferit să fie corespondenți.

Amintim doar cățiva, spațiul nepermisându-ne a publica toate numele. În fruntea listei se află Aurel Ionescu din Germania, Maria și Caramfil Spânachi – tot din Germania, Jean și Florian Bukiu din SUA, Alexandru Nitulescu din Germania; urmează apoi Augustin Bidianu și Tiberiu Simulescu (Germania), Anton Aguletti (Franța), Aurel Stroe (Franța), Alice Sfîntescu (Franța).

OIDIU GĂINĂ

Căteva exemplare din revistă au luat drumul îndepărtați Argentine, pe numele d-lui OVIDIU GĂINĂ, despre care, în afara faptului că fusese legionar și prieten în tinerețe cu Nelu Rusu, șeful Senatului Legionar, nu știam nimic.

Drept răspuns am primit două broșurele, ambele apărute la Buenos Aires, în anul 2001, în limba română, intitulate "Legionarismul între Paideia și politică" și "Crâmpie din zbuciumul exilului" (de 80 și respectiv 70 de pagini scrise cu litere mari), cu tiraj mic, ceea ce, la prima vedere, le conferă statutul de raritate bibliofilă! (Din cauza unui incident poștal broșurele nu au ajuns la noi, dar, în urma scrisorii primite ulterior de la dl. Ov. Găină, le-am procurat de la camaradul Nelu Rusu.)

Pe copertile interioare ale ambelor broșuri sunt trecute lucrările de specialitate ale domniei sale, în număr de 13 - toate apărute în limba spaniolă la Buenos Aires, în intervalul 1955 – 2000, adică în 45 de ani. Autorul, specialist în *psihotehnica și psihoterapie* (mea culpa, nici nu știa ce reprezintă, exact, cele două noțiuni!), se fălește și cu 9 articole, înregistrându-le titlurile pe coperta a patra: 2 pag. în nr. 76-77 din *Revista de Psihologie Generală* de la Madrid (anul 1965); alte 8 pag. în *Revista de Psihologie* nr. 6 (din 1963) de la Kyoto etc.

Neavând publicațile de specialitate și respectiv cunoștințele necesare, nu putem să facem nici o apreciere în legătură cu valoarea lor.

Ne ajută, în schimb, autorul lor, Ov. Găină, care anexează 2 pagini dactilografiate în limba română, cu elogii asupra titlurilor, fără însă a menționa pe cel care a făcut recenziiile mai mult decât favorabile.

Bunăoară, la prima lucrare apărută în 1955, "El Hambre de Dios" ("Foamea de Dumnezeu"), cuprinzând 100 de pagini, criticul anonim înaltă osanale care te fac să zâmbești, prin prețiozitatea și suficiența lor. Le reproducem pentru a ne susține afirmația: „Profesor universitar, s-a ridicat la această treaptă exclusiv prin studii intense în cele mai variate domenii: filosofie, istorie, psihologie, în care în capitole scurte, a demonstrat că apropierea de Dumnezeu, căutarea Lui, este o trăsătură comună a marilor genii ale omenirii.”

Clar! Nu-l includem pe Voltaire - care a fost ateu - și nici milioanele de credincioși - care ... nu sunt genii!

Același "critic" "obiectiv" se ocupă și de "Creșterea și declinul aristocrației", tot în spaniolă, 200 pag., în 1974: "Aceașă lucrare, dacă actuala cultură nu ar fi atât de puțin receptivă la mariile adevăruri ale vieții, ar trebui să figureze printre cele mai importante opere ale lumii contemporane." (!?!)

Am descoperit recent că aceste aprecieri sforătoare, baloane de săpun, aparțin lui... HORIA SIMAI (se găsesc în vol. IV, pag. 351, din "Opera publicistică" a lui H. Sima, publicată la Miami Beach, în 1994)

Activitatea în Mișcare

Dar, succint, să prezintăm biografia lui Ovidiu Găină în cadrul Mișcării Legionare, până în momentul de față.

S-a născut în urmă cu 87 de ani, în comuna Solca din județul Câmpulung (Bucovina), fiind militant legionar din anul 1937, la vîrstă de 19 ani.

În nov. 1940 era șeful "Gărzilor Încazarmate", aflate în str. Cobâlcescu nr. 1, unde, până la declanșarea evenimentelor tragice din 21-23 ian. 1941, ținea cursuri de "montarea și demontarea revolverului", "lupta de stradă", "legile de fier ale spărgătorilor de fronturi" (conform notelor din carnetul de sedințe găsit la sediul) - cursuri care incită la violență și răzmerită, trăsături care nu s-au găsit niciodată în doctrina Căpitanului (adică în dreapta doctrină legionară), ba din contra, aceste tendințe fuseseră combătute de Căpitan cu toată fermitatea.

(Notă: "Găzile Încazarmate" au fost create de Sima, în locul vestitului Corp de Elibă "Moța - Marin" din timpul Căpitanului, și aveau un efectiv de 100 de oameni care defila înarmați, ocupându-se cu paza sediului legionar și cu paza personală a lui Sima - conform H. Sima, "Era libertății", vol. I, pg. 240.)

În noaptea următoare asasinării deținuților politici de la Jilava, 27/28 nov. 1940, un grup de legionari înarmați din cadrul Ministerului de Interni, condus de OVIDIU GĂINĂ și Eremia Șocariciu, a încercat să asasineze cei cinci oameni politici adăpostiți la Ministerul de Interni (Argelioanu, Ghelmegeu, Tătărescu, Ilasievici, Marinescu), care erau păziți de o gardă militară. Asasinatul n-a reusit, datorită intervenției prompte a militarii, iar OVIDIU GĂINĂ și Eremia Șocariciu, fugiți din țară, au fost condamnați în contumacie la muncă silnică pe viață, în iulie 1941, de Curtea Martială, în cadrul procesului asasinatelor politice din nov. 1940.

Ca și alte câteva sute de legionari, Ov. Găină s-a refugiat în Germania, unde a fost închis în lagărele Berkenbruck, Rostock, Buchenwald. Aici a fost umbra lui H. Sima și a făcut parte din "echipa de soc" a acestuia.

Stabilit după război în ARGENTINA, Ov. Găină a fost încadrat în garnizoana legionară de acolo, împreună cu alți 200 de legionari. În 1954, când toți legionarii garnizoanei (și 80% dintre toți legionarii) l-au repudiat pe Sima, dl. Ov. Găină i-a rămas fidel "soldat".

Aici încețează activitatea legionară a d-lui Găină (nemaivând unde activă, pur și simplu, și limitându-se la "proiecte" și discuții cu H. Sima!)

Găsim numele lui OV. GĂINĂ în memoriile lui Mardarie Popincic ("Pentru Sfânta Cruce, pentru Tară", vol. 2, editat la Buenos Aires), în care autorul (și el membru al gărzii personale a lui Sima, dar vindecat de simism în 1954) scrie despre acțiunile necinstit ale lui Ov. Găină.

Îl găsim numele și în cartea preotului Ștefan Palaghită, "Garda de Fier spre reînvierea României", apărută în România la editura "Roza Vânturilor", în 1993, unde, la pag. 46, este publicată scrisoarea de amenințare cu moartea trimisă de Ov. Găină lui Ilie Gârneață, Constatin Papanace, Mile Lefter, Dumitru Groza, Viorel Trifa și celorlalți care luaseră atitudine împotriva abaterilor lui Sima de la linia legionară. La pag. 206, Ștefan Palaghită scrie: "Pătrâscu, după răspunsul primit de la Sima, trimite la Berkenbruck o echipă în frunte cu Ovidiu Găină, ca să ucidă pe d-nii Ilie Gârneață, C. Papanace etc.", iar la pag. 295: "Ovidiu Găină continuă cu amenințările.", "El amenință cu moartea, amenință că vor pune mâna pe pistoale aici, în Argentina (amenințare făcută într-o discuție cu dl. av. Arnăutu, la 5 dec. 1949, în Buenos Aires)."

"Garda de Fier spre reînvierea României" trage pentru prima oară, public, semnalul de alarmă împotriva imposturii lui Sima și a acoliților lui. Preotul Ștefan Palaghită a fost împușcat în 1953 în propria tipografie, la scurt timp de la apariția cărții. Nu s-a stabilit niciodată, oficial, cine l-a asasinat.

Memorialistul

În broșurile "Legionarismul între Paideia și politică" și "Crâmpie din zbuciumul exilului", OV. GĂINĂ (care și-a luat pseudonimul STAN M. POPESCU) face o întoarcere care se vrea spectaculoasă, de 180 de grade, încercând să-l critique - dar fără să convingă - pe "Comandantul" său care l-a ridicat în rang și l-a luat sub pulpană, și pe care l-a servit până la trecerea în neființă a acestuia.

Când a făcut "întoarcerea" dl. Găină? După moartea lui Sima, la 8 ani de la această Halal curaj! Sau, poate, "întoarcerea" se datorează faptului că, deși l-a slujit 50 de ani, Sima i-a desemnat pe alții ca succesor?

- Despre "Legionarismul între Paideia și politică" nu se poate spune aproape nimic: autorul compară legionarismul cu aristocrația ateniană (!!) din anii 100-400 î.Hr. și se dau patru mici exemple de meschinie simistică.

- Lucrarea "Crâmpie din zbuciumul exilului" nu are nici o notă personală: o harababură, fragment care nu se leagă între ele, lucruri arhicunoscute, dar pe care dl. Găină le prezintă ca "noutăți", ca "senzații".

Cei care cred că lucrarea reprezintă o trezire a d-lui Găină la realitate, după jumătate de secol alături de Sima, se înșeală amarnic:

- îi dă zor cu adulterul lui Sima și cu politicianismul acestuia, omitând însă crimele! (contribuția substanțială la asasinarea proprietarilor camarașilor);

- insistă asupra prezentării ca om politic, omitând însă nenumărate dovezi de incapacitate politică (începând cu guvernarea din 1940 și terminând cu parașutarea a cățiva oameni ca să elibereze o țară de tancurile rusești);

- pe tot parcursul lucrării îl numește pe Sima "Comandantul" – deși Sima nu mai era nici măcar comandant legionar (necum comandant al Mișcării!) încă din 1954 etc. (Din lipsă de spațiu, ne oprim aici).

Pentru un profesor universitar de psihologie (legionar, pe deasupra, care a stat o viață în preajma "comandantului"), broșurile dovedesc o stranie incapacitate de discernere și analiză.

"Cotcodac!"

La scurt timp de la expedierea broșurilor, am primit de la dl. Ov. Găină, toți membrii redacției, o scrisoare cu conținut identic, pe un ton imperativ, că dacă vrem să publicăm vreun fragment din cele două broșurele, trebuie să-i cerem consimțământul scris, pentru fiecare fragment în parte!

Considerând că tăcerea noastră este un afront, dl. Ov. Găină a scris o lungă epistolă d-lui Nelu Rusu, în care ne umple de fulgi și de căpușe: că revista "nu are o nimic bărbătesc în ea" (nu amenință cu moartea, nu trage cu pistolul, adică?!), că "are multe citate din Căpitan, tencuite cu violență" (ce-o fi mișunând sub creația domniei sale?!) etc. îl "învăță" să fie mai "energetic" (!?) chiar și pe Nelu Rusu! Cenzura galinacee a anului 2004! (Să fie oare reminiscențe "brigadirești"?)

Conform principiilor legionare, pentru a-i critica pe cei care depun activitate pentru Mișcare, trebuie să ai tu însuți o activitate, căt de mică, în folosul Mișcării.

Răspunsul lui Nelu Rusu, însă, a fost prietenesc și deosebit de elegant: i-a scris că ne străduim să refacem imaginea Mișcării, grav afectată în ochii opiniei publice nu numai de Sima, ci și de cei care l-au susținut, invitându-l să participe la renașterea Mișcării, în calitate de legionar și profesor universitar.

Drept răspuns, dl. Ov. Găină a găsit de cuvînt să continue cu denigrările pe lângă alții camarași, mai naivi, și să expedieze revista, ruptă în fâșii, secretarului nostru de redacție (ca protest, probabil, la refacerea Mișcării pe linia Căpitanului?!).

Ne oprim aici. Îl respectăm vîrstă înaintată, anii grei ai exilului - dar incomparabil mai ușori decât anii petrecuți în închisorile comuniste de către camarași săi rămași în țară.

Credem că prof. universitar și "memorialistul" Ov. Găină, izolat, rupt de realitate, dar plin de venin, își duce cu greu singurătatea, fiindcă îl lipsesc total amintirile frumoase... Cotcodacește solo în imensa câmpie a pampasului argentinian, fără a avea nici minima satisfacție a reverberației.

Emilian Georgescu

Pagini uitate, pagini regăsite

PE URMELE LUI ȘTEFAN BACIU ÎN HONOLULU

HAWAII

Distanța e mare dacă te cramponezi de geografie. Întrucât cele cinci ore de zbor cu avionul de la aeroportul din Los Angeles la cel din Honolulu se parcurg cu lățeala gândului.

Arhipelagul Hawaii este format din 4 insule scăldate de apele Oceanului Pacific, cam reci, dar limpezi și de culoare turcoaz, mereu agitate din cauza valurilor înalte, paradisul celor care practică surfuri.

De altfel, în centrul orașului Honolulu există un monument închinat iubitorilor acestui sport.

Arhipelagul are 4 insule: OAHU, unde se află capitala Statului (Arhipelagul Hawaii și peninsula Alaska fac parte din cele 50 de

State care compun S.U.A.), MAVI, KUAI, HAWAII (cea mai mică, dar privată, cu prețuri triple față de celelalte, accesibilă doar multimilionarilor, și având vulcanii activi Manua, Lava și Lanai).

Polinezienii au fost stăpâni acestor locuri minunate pe care le-a descoperit în 1779 căpitanul Cook care, un an mai târziu, a murit pe aceste meleaguri în luptă cu băstinașii. Aceștia își venerează regii Kamehameha I, II și III și pe regina Liliuokalani cu care s-a închelat monarhia, regina fiind forțată să abdice în 1893.

Anexate în 1898 de către Statele Unite, insulele au fost vizitate de un președinte american, F. D. Roosevelt, abia în 1934!

Honolulu

Aeroportul din Honolulu mi-a făcut, ca și tuturor celorlalți pasageri, surpriza unei primiri inedite: frumoasele băstinașe, cu ochii lor negri, migdalăti, îmbrăcate sumar, zâmbitoare, ne-au urat tuturor salutul local "Aloha" și ne-au pus la gât coliere mari de flori naturale. Și a urmat, firește, fotografia care să imortalizeze evenimentul unic în lume.

Insulele sunt vizitate anual de 8-9 milioane de turiști, aproape jumătate din această cifră reprezentând japonezi și alte popoare asiatici.

Alfabetul are cele mai puține litere din lume, dar cuvintele, în mare majoritate alcătuite din vocale, sunt lungi, și pronunția lor este destul de dificilă: Kailua, Kahalu, Kaaawa, Haaula, Waialua.

Locul cel mai căutat din insulă este celebra plajă Waikiki; aici, în 1953, s-a lansat moda "bikini".

Cuvântul "Waikiki" este cel mai des rostit: numele "Waikiki" îl poartă un gigantic hotel, un lanț de magazine alimentare și de cerere curentă și bulevard, cel mai reprezentativ, paralel cu plaja.

"Waikiki" și "Aloha" sunt cuvintele pe care turiștii nu le vor uita niciodată.

(Am avut surpriza să găsesc lângă magazinul Bucur Obor un magazin Waikiki care vindea costume de baie!)

Plaja este superbă, dar destul de îngustă și foarte aglomerată.

Cafamorone, un fel de sănii marine aparținătoare firmei "Holo Holo Kai", te invită să mergi cu ele, înfruntând talazurile înalte ale oceanului niciodată liniștit. Invitația pe bordul lor o fac polinezienii aproape goi (doar cu bermude largi), care scot sunete puternice și grave din scoici uriașe pe care le duc la gură.

Honolulu este mai întâi un oraș și apoi stație: prețurile, deci, nu sunt exagerate. Bunăoară, la un restaurant cu bufet suedeze, dar cu mâncăruri calde, aprox. 30-40 de feluri, un meniu costă doar 7 dolari. Paradoxal, oamenii nu se îngheșuie la acestea, preferând să mânânce "a la carte" în zecile de restaurante de pe bulevardul Waikiki, unde pot vedea, chiar și la ora prânzului, pe căte o mică scenă, 3-4 tinere cu fuste din frunze și cu ghirlande de flori la gât și pe frunte, ondulându-și trupurile subțiri pe melodiile lascive scoase din corzile hawaiene.

Atracții turistice

Atracții turistice sunt Palatul regal, Muntele Diamant, imensele plantații de ananas, Centrul Cultural Polynesian cu dansuri și mâncăruri locale, acvariu grădinile zoologice, numeroasele magazine care vând scoici (pe care, desfăcându-le, găsești cu siguranță o perla, spre "ulmirea și bucuria" artificială a vânzătoarelor), centrul comercial chinezesc (de ce oare? toți patronii sunt japonezi!) și, mai ales, memorialul "Arizona" din Pearl Harbour, unde, la 7 dec. 1941, aviația japoneză, lansată de pe portavioane, a atacat prin surprindere baza navală americană de aici (motiv care a fost invocat de guvernul Statelor Unite pentru a intra în cel de al doilea război mondial).

Memorialul este unic în lume prin originalitatea lui.

Se ajunge la el numai cu un vaporă ce te duce la o insulă artificială, lungă, aflată deasupra distrugătorului "Arizona", aflat sub apă, dar care se vede foarte bine.

Sunt inscripționate pe peretii muzeului numele celor peste 1800 de marinari uciși de raidurile nippone care nu au avut replică, se aude vocea președintelui Roosevelt citind declarația de război împotriva Japoniei, se proiectează scenele din jurnalele de actualitate de atunci.

Se văd ziare apărute chiar în ziua atacului, cărți cu acest subiect, casete video, ilustrate.

Muzica funebră accentuează solemnitatea vizitei.

***

ȘTEFAN BACIU

Dar făcând plajă la Waikiki, gândul m-a dus la un mare poet și publicist român, care a trăit, creat și murit pe aceste meleaguri, din păcate uitat, în ciuda talentului și patriotismului său, ȘTEFAN BACIU.

L-am descoperit în urmă cu circa 25 de ani, la cel mai mare anticar al Bucureștiului, Radu Sterescu, pe care îl vizitam foarte des, și de la care mi-am format o bibliotecă selectă, cu care mă mândresc.

Amintesc doar câteva din cărțile celor pe care vreau să-l evoc în rândurile de mai jos: carte de debut, din 1935, "Poemele poetului Tânăr", "Micul Dor" (1937), cu dedicăție lui Constantin Virgil Gheorghiu, "Căutătorul de Comori" (1939), "Cetatea lui Bucur" (1940), "Muzica Sferelor" (1943), cu dedicăție lui Traian Lalescu.

Dar nu știa prin ce minune Radu Sterescu, care mi-a deschis noi și profunde orizonturi culturale, mi-a oferit într-o zi cărți de același autor, pe care în anii ceaușisti nu visam să le pot vedea și răsfoi vreodată: cărți din literatura exilului, în triaje foarte mici, printre care "Poemele poetului pribegie", apărută în Mexic, în 1963, revista "Mele" (vreo 15 numere, apărute la Honolulu, titlu însemnat, în limba hawaiiană, "poezie"), masiva și emoționanta carte de evocări "Praful de pe tobă" (publicată tot în acest oraș, în 1980), "Îngerul malagambist în Insula Oahu" (1979, publicată în doar 100 de exemplare) și alte câteva titluri.

Ștefan Baciu la Honolulu

Spre seară, când să plec de pe plajă spre hotel, am avut surpriza să întâlnesc doi cetățeni care vorbeau românește.

Unul dintre ei, care se recomandase cu numele de Ioan Nicolae, a fost uimit că vede un bucureștean pe meleagurile Honolulu-lui (acest lucru se petreceea în iunie 1996), și mi-a spus că prietenul lui era singurul cetățean pe acelle meleaguri cu care mai vorbea românește (limba sa natală). Fuseseră trei români, dar unul murise cu puțini ani în urmă.

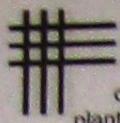
L-am întrebat, într-o doară, dacă românul care murise nu se numea, cumva, Stefan Baciu, și mirarea și bucuria sa nu au mai avut margini pentru că pronunțase numele lui Ștefan Baciu: într-adevăr, acesta fusese cel de-al treilea membru al comunității românești din Honolulu!

Dialogul s-a transformat spontan, într-o prietenie, cu invitația de a fi oaspetele său în seara aceea.

Și iată-mă, zece minute mai târziu, într-un apartament elegant, numai din sticlă, de pe frumosul bulevard Ala Wai, străjuit de canalul artificial și drept, cu același nume, ale cărui ape sunt brăzdate de echipaje de canoe, caiac sau skif, de dimineață și până seara, în spatele lui aflându-se terenuri de golf, iar mai sus, pe dealuri, păduri dese, neverosimil de verzi în ciuda caniculei de 45° la umbră (în Honolulu vara durează zece luni).

Cina oferită de gazdă era pregătită după rețete locale, iar desertul a constat din fructe proaspete și mari de ananas.

Gazda, deosebit de ospitalieră, s-a oferit să-mi fie ghid nu numai în oraș, dar chiar și pe insulă. Întrucât văzusem, cu rudele mele din Los Angeles, cele mai importante obiective pe care le-am enumerat mai sus, mi-a sugerat că, a doua zi dimineață, pe răcoare, să facem o excursie "pe urmele poetului Ștefan Baciu", inițiativă pe care am acceptat-o cu mare placere.

Pe urmele lui Ștefan Baciu

Și iată-mă a doua zi dimineață, cu ghidul meu, în stația de autobuz, coborând la *Universitate*. O clădire mare și albă, înconjurată de plantații de pomi uriași, baobabi, cu circumferința la bază chiar și de trei metri. Aici, Ștefan Baciu a fost profesor de limbile române, portugheză și spaniolă.

Al doilea popas, 5 minute mai târziu, la un elegant sanatoriu - cămin pentru cei singuri și bătrâni. Aici, într-o gărsionieră, și-a trăit ultimele zile, ultat de toți, Ștefan Baciu. Singurul care îl vizita, chiar zilnic, a fost cel care făcea acum pe ghidul cu mine.

Cel de-al treilea popas, ultimul, a fost la cimitir. Cuvântul este pretențios fiindcă acest loc era, de fapt, în urmă cu 8 ani când l-am vizitat, un câmp vast, fără nici o alei, nici un pom, mormintele fiind alături, la distanță chiar și de 30 metri unul de altul.

Închei scurta evocare cu câteva texte și poezii pe care Ștefan Baciu le-a conceput și tipărit la Honolulu:

Din volumul *"Praful de pe tobă"* - fragmente din mini portretele făcute poetului Radu Gyr și pictorului Alexandru Basarab:

"Pe RADU GYR l-am cunoscut indirect, fiind deținut în lagărul de concentrare de la Miercurea Ciuc.

Când ne-am dus la restaurantul "Ursul din Carpați", orchestra începu să cânte:

<<Vânt de seară, vânt de seară,
Vânt pribeg de cireșar,
Du-mi tristețea mea amară,
Vânt de seară, vânt hoțar. >>

Melodie la modă, care începea cu <<În zbor trec peste mine anii>>, cuvintele poetului fiind puse pe muzica de IONEL MANZATTI.

Se întâmpla destul de des: guvernul, fie liberal, fie "carlist", fie antonescian dădea ordin ca șefii legionari să fie arestați.

Unul dintre cei dintâi care era ridicat, de cele mai multe ori fără vină, era RADU GYR, care, în felul acesta, între 1935-1944 nu cred să fi stat acasă, în mod "normal", trei ani la rând: dacă nu era arestat, era băgat în lagăr, era trimis, disciplinar pe front, cu toate că vederea extrem de slabă îl scutise de serviciul militar.

Era un om prietenos, de-o amabilitate atât de mare, încât uneori ai fi zis că era afectat, și când umbra cu cineva pe stradă avea obiceiul să-i strângă brațul, nesălbindu-l minute întregi.

Ca aspect fizic, avea o accentuată tendință spre chelie, un nas cărnos, puțin estetic, și, deasupra lui, o pereche de ochelari cu lentile groase și rame groase, de bagă, care-i dădeau o oarecare asemănare cu caricaturistul Ross de la "Adevărul".

Locașul de veci al lui Ștefan Baciu m-a dezamăgit cumplit: solitar, fără nici-un vecin. O cruce și un gard din țeavă ruginită. Nici o floare și, mai ales, nici o tăbliță pe care să fie specificat numele celui care-și doarme somnul de veci aici.

Prestigiul pe continentul american al bunului ambasador cultural român îl dă dreptul să figureze la loc de cîstea în orice manual de literatură română, o stradă din Capitală să-i poarte numele, osemintele să-i fie mutate în Brașovul său natal pe care l-a iubit cu fanatism, sau pe aleea principală din cimitirul Belu. Sau, de ce nu, chiar în mausoleul din Parcul Carol, pe care mînii nătărge se străduiesc să-l arunce în aer, întrucât nu ne trebuie un pantheon! (?)

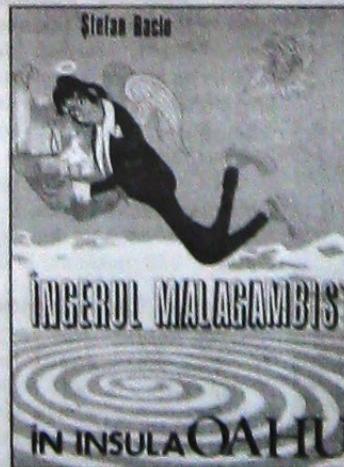
Emilian Ghika

Din volumul *"Îngerul malagambist în Insula Oahu"*:

ÎNTÂLNIRE PE AVENIDA KALAKAUA

Venind dinspre apus și miazăzi,
pe plaja albă, către Waikiki,
am întâlnit un înger zgribulit,
din noapte sau din București venit;
avea o haină strânsă, vătălită,
cravata împătoare, potrivită,
pantofi cu talpa groasă cât o palmă.
În ochi avea lumină blandă, calmă,
și părul blond, de aur greu,
părea făcut din cozi de curcubeu.
El nu vorbea, ci doar cânta,
iar îngerul timid ce-l însoțea
l-a prezentat cu glasul trist:
"E îngerul Malagambist!"

Am vrut să-l măngâi pe obraz,
dar s-a topit în ritm de jazz.

INSTANTANEU

Am întâlnit pe strada Halekoia

pe îngerul Malagambist:
venea încet dinspre Manoa,
timid, sărac, strân și trist.

L-am urmărit pe sub palmieri,
cu bicicleta lui de nori
cârmind prin ceață și tăceri,
lăsând la colț de uliți flori.

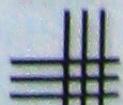
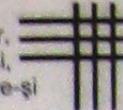
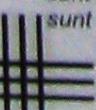
Târziu în noaptea tropicală
mi-a spus o stea de ametist:
"Ce zbor senin, ce frunte pală,
pe îngerul Malagambist!"

ACT DE IDENTITATE

eu sunt grevistul din Brăila,
sunt umbra dinspre inserare,
eu sunt lumina de la tropic,
sunt bardul de la Singapur,
sunt anarhistul non-utopic,
rafală sunt de aer pur,
sunt sasul de la Feldioara,
sunt Dacul mut de la Drobeta,
eu sunt arcușul și vioara,
alergătorul cu ștafeta,
latifundiarul fără gile
sunt ziaristul fără ziar,
sunt ritmu-nchis în poezie,
festivul de la felinar.

Sunt Olandezul zburător,
sunt Flămâncilă și Gerilă
sunt Don Quijote călător,
sunt beduinul pe cămilă,
eu sunt doar eu: un milion,
sau 2 sau 8 sau 1, poate 5,
sunt revoltatul din amvon,
chiabul fără de opinci,
călugărul din Indochina,
eu sunt și pustnicul și vracul,
tulpina sună - și-s rădăcina;
eu sunt poetul Ștefan Baciu.

"Hronic Legionar" - Ianuarie -

1850 - nașterea lui Mihail Eminescu, părintele ideologiei legionare (15 ian.)

1928 - Căpitanul convoacă o mare întrunire publică la Cahul (Basarabia) pentru combaterea comunismului (20 ian.)

1929 - prima adunare a șefilor de cuib din toată țara, la Iași, convocată de Căpitan (3 ian.)

- Căpitanul înființează Senatul Legionar (4 ian.)

1930 - Căpitanul face un marș legionar pe Valea Horincei (25 ian.)

1931 - prima dizolvare a Gărzii de Fier, de către Ion Mihalache, având ca pretext un document fals (11 ian.)

- apare "Cuvântul Iașului" sub conducerea lui Ilie Gâmeață, Nelu Ionescu și Stelian Teodorescu (29 ian.)

1932 - Mișcarea deschide campania electorală în jud. Tutova (9 ian.)

1934 - asasinarea legionarului Gh. Negrea (12 ian.)

1937 - echipa legionară de frontul spaniol luptă la Las Rozas și El Pradillo împotriva comuniștilor, dând dovadă de eroism (5 ian.)

- comandanții legionari Ion I. Moța și Vasile Marin cad în luptă pentru apărarea creștinătății de pe frontul spaniol, la Majadahonda (13 ian.)

1938 - Căpitanul înființează Corpul de elită Moța - Marin, sub conducerea prințului av. și comand. legionar Alecu Cantacuzino (13 ian.)

- Căpitanul înființează Școala de Primari și Prefecti Legionari (20 ian.)

1939 - asasinarea, de către autorități, a stud. legionar Titu Constantinescu din Hărșova (23 ian.)

- asasinarea, de către autorități, prin strangulare, a lt. ing. legionar N. Dumitrescu (25 ian.)

- asasinarea, de către autorități, a comand. legionar prof. univ. Vasile Cristescu, vicepreședinte al Partidului "Totul Pentru Țară" (26 ian.)

- asasinarea legionarei Lucia Grecu din ordinul autorităților (29 ian.)

1941 - gen. I. Antonescu destituie prefectii și chestorii de poliție legionari; aceștia se opun - nonviolent; sunt asediati de armată și, după 2 zile, se predau (21 - 23 ian.)

Urmează o nouă și crâncenă prigoană.

***

Anul acesta, pe 8 ianuarie, am comemorat 2 ani de la trecerea în veșnicie a iubitului și regretatului camarad dr. IONEL ZEANA, ultimul comandant legionar din vremea Căpitanului, președinte de onoare al Actiunii Române și primul șef al Senatului Legionar reînființat în țară după 1989.

După o viață de luptă și jertfă, după 16 ani de detinție în închisorile comuniste, dr. IONEL ZEANA era, într-adevăr, uluior: neclintit în credința legionară, hotărât, impecabil în ciuda vîrstei înaintate, mereu activ și prezent; un spirit viu și cald, vibrând. Ne-a fost alături în toate momentele, formându-ne și confirmându-ne ca legionari.

Avem onoarea să-l salutăm, încă o dată, pe apreciatul camarad al CĂPITANULUI, dr. IONEL ZEANA!

Nicador Zelea Codreanu

Nicoleta Codrin

***

† RAFIRA TĂNASE †

În prima zi a acestui an am primit un telefon din Sibiu, de la camaradul VIOREL TĂNASE, cel mai vîrstnic legionar din lume, instructor legionar și membru al Senatului Legionar.

Nu a fost un telefon obișnuit: cu emoție în glas, ne-a comunicat că soția sa, prof. RAFIRA TĂNASE, în vîrstă de 95 de ani, a trecut, discret și modest, într-o altă lume, mai bună, fără drum de întoarcere.

A conviețuit cu soția sa 70 de ani, împărțind bucurile și multele greutăți ale vieții.

În special în cei 14 ani de detinție ai camaradului Viorel Tănase, doamna Tănase a înfruntat, cu demnitate, greutăți deosebite. Nu numai că a așteptat cu dragoste și răbdare întoarcerea soțului din închisoare, nu numai că a suportat cu demnitate numeroase nedreptăți și șicane din partea

autorităților, dar, fiind dată afară din învățământ (doar pentru că era soție de legionar), s-a angajat ca muncitoare la o cooperativă de tricotaje din oraș ca să poată asigura existența celor doi copii. Le-a fost și mamă și tată în acești 14 ani, reușind să-i crească, să-i educe și să le asigure continuitatea studiilor.

Eforturile i-au fost încununate de succes: fiica lor, Doina, profesoară de engleză, și fiul lor, Mihai, medic stomatolog, au luminat viața soților Tănase.

Suntem alături de stimatul și iubitul camarad Viorel Tănase, și de toți membrii îndureratei familii.

Odihnească-se în pace!

Redacția

***

Concurs

"ISTORIA CENZURATĂ DE GUVERNELE ROMÂNEȘTI"

- premii în cărți -

Condiții de participare: vîrstă max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, se pot da telefonic sau personal, la sediu, până la data de 10 a lunii următoare apariției ziarului. Premiile se vor ridica de la redacție.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII DECEMBRIE: "Având în vedere că membrii unui cuib trebuie să se supună șefului, se poate trage concluzia că șeful cuibului este un dictator?"

a fost dat de Victor Mălin, 34 ani, din Brăila,

care a câștigat cartea "Pentru sfânta Cruce, pentru țară" - Mardarie Popinciuc.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Şeful cuibului NU este un dictator, deși nu supune la vot hotărările sale, deși membrii cuibului trebuie să-i execute ordinele, deși nu are comitete și comisii.

Şeful de cuib nu este dictator pentru că nu conduce după bunul său plac, ci după cele sase LEGI fundamentale ale cuibului, stabilite de Căpitan:

- legea disciplinelor: fii disciplinat, legionar, pentru că numai așa vei învinge. Umează-ți șeful și la bine, și la greu.

- legea muncii: muncește. Muncește în fiecare zi. Muncește cu drag.

Răsplata muncii să-ți fie nu câștigul, ci mulțumirea că ai pus o cărămidă la înălțarea Legiunii și la înflorirea României.

- legea tăcerii: vorbește pufin. Vorbește ce trebuie. Vorbește că trebuie. Oratoria ta este oratoria faptei. Tu făptuiește: lasă pe alții să vorbească.

- legea educației: trebuie să devil altul. Un erou. În cuib fă-ți toată școala. Cunoaște bine Legiunea.

- legea ajutorului reciproc: ajută-ți fratele căzut în nenorocire. Nu-l lăsa.

- legea onoarei: mergi numai pe căile indicate de onoare. Luptă și nu fi niciodată mișel. Decât să învingi într-o infamie, mai bine să cazi luptând pe drumul onoarei.

ÎNTREBAREA LUNII Ianuarie: Care sunt condițiile pe care trebuie să le îndeplinească o elită legionară?

PREMIU: Vol. I din Arhiva istorică "Învierea" (realizator Șerban Milcoveneanu)

Revista se difuzează și la chioșcurile RODIPET din BUCUREȘTI și din alte zece mari orașe ale țării:
Arad, Bala Mare, Brașov, Cluj, Iași, Predeal, Râmnicu Vâlcea, Suceava, Târgu Mureș, Timișoara,
precum și în alte localități pe care nu le mai enumerăm.
Vă rugăm cereți revista: distribuitorii n-o afisează!

Irina Brezoi - Timișoara: La scrisoarea dvs. din 12 dec. 2004, ajunsă la redacție după închiderea ediției din decembrie, vă răspundem acum, așa cum v-am promis în numărul trecut. Și noi, ca și dvs., suntem mari admiratori ai valorosului poet și comandant legionar Radu Gyr, căruia i-am închinat trei pagini speciale în numărul din dec. 2003. De asemenea, în numerele din sept. 2003, aug. 2004, nov. și dec. 2004, am publicat din minunatele lui versuri, iar în fiecare *Seară de poezie legionară* poezile lui sunt nălipsite.

Adrian Lungănu - Predeal: Apreciez sinceritatea dvs. și ne bucurăm că ați folosit "tratamentul" antisimism al serialului nostru. Ne bucurăm și mai mult pentru faptul că a fost eficient.

Valentin Tinescu - Râmnicu Vâlcea: Într-adevăr, edităm și broșuri cu "Seară de poezie legionară", dar în număr mic, pentru participanți (cei ce vin atunci la sediul), ca un fel de program. Vă putem expedia, cu titlu informativ, doar broșura de luna aceasta (dacă ne veți da adresa completă).

Agnes Fialkowski - Chișinău: Vă mulțumim pentru acoperile făcute la adresa revistei noastre pe care ați cumpărat-o întâmplător, din Iași. La fel și pentru fotografia mare, color, care reprezintă Catedrala (Soborul) din orașul dvs. Din articolul trimis spre publicare intitulat "Situația Bisericii române în Basarabia", din lipsă de spațiu, redăm un mic fragment, cel mai edificator.

"În 1940, când bolșevismul s-a abătut peste Nistru, în Basarabia erau 1090 de biserici și 28 de mănăstiri, cu peste 1500 de preoți și călugări. În 1989 mai rămăseseră doar 150 de biserici, o singură mănăstire și nici 700 de preoți. Multii au fost exterminați, alții s-au refugiat în România, în timp ce peste 200 de biserici au fost demolate, iar altele au fost transformate în depozite, restaurante, cinematografe, grăduri etc. De asemenea, au fost desființate școlile și revistele teologice, precum și seminarele din Chișinău și Ismail. La fel, Muzeul de Istorie și Arheologie Bisericească de la Chișinău (cel mai mare din tot Regatul România), iar renumita bibliotecă a mănăstirii Noul Neamț din Chitcani a fost arsă în piață publică!"

Este adevarat ceea ce ne scrieți în final, că numele dvs., Fialkowski, l-a purtat și o celebră cafenea bucureșteană în cea de-a doua jumătate a secolului al XIX-lea. Pentru că dorii amanunte, vă le vom da foarte succint, din lucrarea lui George Potra - "Bucureștiul de altădată": Cafeneaua se găsea în fața fostului Teatrul Național, distrus la bombardamentele germane în ziua de 24 aug. 1944, pe str. Câmpineanu, colț cu Calea Victoriei. Polonezul românizat Fialkowski a deschis în 1856 cel mai luxos local de cofetărie și cafenea din București, unde se întâlneau cele mai reprezentative figuri ale orașului: actori, diplomați, profesori, artiști, scriitori, juriști, poeți. Constantin Bacalbașa spunea: "Fialkowski nu mai era o cafenea, ci ajunsese o adevarată instituție". Localul era mare, încăpător și luxos; avea o sală unde se juca billard (unde erau mai multe mese de joc), o altă sală unde se jucau table, ghiulbahar (?!) și nesfârșitele partide de domino. Cafeneaua celebră și-a încheiat activitatea în 1898, odată cu moartea patronului.

Cătălin Grumăzescu - Iași: Ne întrebăți de ce Ante Pavelic, șeful Statului Independent Croat, format în primăvara lui 1941, este acuzat de genocid împotriva poporului sărb - deoarece nu aveți nici o informație în acest sens. Faptele lui vorbesc. Poglavnikul, conducătorul statului, dr. Ante Pavelic, catolic, imediat după înfrângerea țării, semnează un decret prin care unitățile și organizațiile ustașilor primesc dreptul de a distruge biserici și mănăstiri ortodoxe, muzei, biblioteci și arhive. Lăcașurile de rugăciune au fost transformate în locuri de execuție doar pentru că aparțineau ritului ortodox. La Dranksenit ustașii au împușcat în biserică, într-o singură zi, 360 de bărbați,

ANUNȚ: Continuă acțiunea de colectare a materialului pentru confectionarea unui bust din bronz al Căpitanului. Luna trecută s-au distins: Iordan Stanciu (București) și Carmen Atanasiu (București) cu donații de bronz, iar Viorel Tănase (Sibiu) - cu donație de bani pentru achiziționarea a 10 kg de material.

Redactor șef:

Colegiul de redacție:
Secretar de redacție:

Relații cu publicul

Periodic editat de "ACȚIUNEA ROMÂNĂ"

Nicoleta Codrin

Radu Constantini, Emilian Ghika, Corneliu Mihai
Nicolae Badea

ISSN 1583-9311

Str. Mărăștiilor nr. 6, sector 2, București

(zona Circului - intersecție cu Ștefan cel Mare, colț cu str. V. Lascăr)

Vineri, între orele 15⁰⁰ - 19⁰⁰

Tel.: (021) 322 3832 sau 0745 074493

e-mail: actiunea-romana@actiunea-romana.com

ABONAMENTE PE ADRESA:

NICOLAE BADEA

STR: VLAICU VODĂ NR. 23, BL. V39, AP. 37,
SECT. 3, BUCUREȘTI, cod 031245

Tel.: (021) 322 3832

femei și copii; la 5 aug. 1941, în biserică de la Glina au fost omorâți 500 creștini ortodocși; în satul Kusnoje li s-au dat foc în biserică altor 400 de sărbi. La aceste masacre ustașii erau asistați de musulmani care în capitala Zagreb și-au construit o moschee. Ierarhia croată, în frunte cu arhiepiscopul Saric din Sarajevo, a girat aceste măceluri, iar membrii ordinului franciscan chiar au participat activ la forțarea convertirii sărbilor și, de asemenea, la masacrare. Aceste informații ni le oferă Robert Lee Wolf, în lucrarea "Balcani", apărută la Cambridge în 1956. Din 557 de preoți ortodocși, 222 au fost omorâți în chinuri groaznice și 456 biserici au fost distruse, din care 90% de către ustașii și 10% de nemți în timpul luptelor. Un raport al Gestapo lui către Himmler din 1941 relatează: croașii au masacrat și torturat cu sadism până la moarte circa 300.000 de oameni. La fel și ziaristul italian Curzio Malaparte, în romanul "Kapul" (apărut în 1948), descrie în grozit cum poglavnikul Ante Pavelic l-a arătat un coș în care l-a spus că în el sunt ... 80 de kg de ochi de oameni! La lasonevac, 150 km sud de Zagreb, a fost cel de-al treilea lagăr ca mărime din Europa, ce a funcționat din vara lui 1941 până în apr. 1945, interval în care au fost omorâți aproape 600.000 de oameni.

Marian Puzdrea - Brăila: Ideile și subiectele pe care ni le propui spre abordare sunt deosebit de interesante. Vom ține cont de ele și încercăm să le facem publice la momentul oportun. Voi primi prin poștă un răspuns mai amplu.

Teodor Mocanu - Cluj: Vă mulțumim pentru trimiterea cântecul "Marșul Basarabilor", pe care l-ați cântat în luptă pentru recuperarea străvechiului pământ românesc. Într-adevăr, nu l-am găsit nici noi în registrat pe vreuna dintre casetele din București, înregistrate după 1989, cu "Cântece reprezentative ale Armatei". O fi considerat de autorități ca "revizionist", mai știți? Sau ca "războinic"? Și cum guvernantii "democrați" s-au dovedit în stare de falsificare istoriei, de cenzură ideilor, de dărâmarea statuilor personalităților naționale etc., pentru a fi pe placul străinătății, de ce ne-am mira de această omisiune? Marșul acesta face parte din istoria națională și e păcat ca generația de azi să nu-i cunoască frumoasele versuri, de aceea îl redăm:

Marșul Basarabilor

Azi noapte, la Prut, războiul a-inceput,

Români trec dincolo îară

Să ia înapoi, prin arme și scut,

Moșia pierdută astă vară.

Mergem în Câmpia Basarabilor,

Plină de grâne, plină de dor,

Și-n Bucovina cu mănăstiri și brazi

Mergem la luptă, dragi camarazi...

Azi Prutul unește pe frații români

Și Nistrul al nostru e îară,

Jurăm că-napoi un pas nu vom da,

Din Tisa la Bug vrem hotare.

Mergem în câmpie Basarabilor,

Plină de grâne, plină de dor,

Și-n Bucovina cu mănăstiri și brazi

Mergem la luptă, dragi camarazi...

Aura Mihăilescu - București: Regretăm, dar nu vă putem trimite întreaga colecție a revistei. Motivul este simplu: multe numere nu le mai avem nici noi, întrucât s-au epuizat. Soluția cea mai sigură pe viitor: abonament anual.

Emilian Georgescu